

SỮA CHUA VỊ XOÀI

ĐIÀ SƯ

RIEU

MẠC VỤ

Chuyển ngữ: Duật Vân Đảo

LẠC TRONG NÚI AI LAO

Tác giả: Zhihu (Sữa Chua Vị Xoài)

Bộ Sách: Địa Sư Kiền Mặc Vũ

Editor: Ting Ting Tang Tang

Thể loại: Hiện Đại, Tâm Linh, Linh dị, Hài Hước, Xem Phong Thủy
Bất Ma

Nguồn: fb.com/tingtingtangtang1985

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

1.

Tôi tên là Kiều Mặc Vũ, là sinh viên năm nhất đại học Nam Giang, cũng là truyền nhân duy nhất của Địa sư lúc bấy giờ.

Địa sư, cổ đại gọi là thầy phong thủy nhưng không phải thầy phong thủy nào cũng được gọi là Địa sư.

Tục ngữ có câu, nhất đẳng Địa sư xem tinh đấu, nhị đẳng Phong thủy sư tìm thủy khẩu, tam đẳng tiên sinh dò đường đi*. Hiện tại, phần lớn người hành nghề trên thế giới này đều là thầy phong thủy bình thường. Ở cổ đại, những người có thể xem thiên văn, hiểu vọng khí thuật** đều nhậm chức ở Khâm Thiên Giám, cống hiến cho gia đình Đế Vương.

*Theo mình tìm hiểu thì đây là câu nói mô tả 3 cấp bậc của địa sư thời xưa. Trước khi xây dựng, xây mồ hoặc làm gì liên quan đến tâm linh, người tôi thường sẽ cần Địa sư, thầy phong thủy hoặc tiên sinh dò đường để nhìn trời đoán dị tượng, tìm cửa sông (nơi dòng nước bắt đầu chảy vào), và cần người dò đường tìm nơi tốt. Tùy theo trường hợp mà tìm người, Địa sư là cấp bậc cao nhất, có thể cân tất cả luôn.

**Vọng khí thuật là phương pháp quan sát chiêm tinh để đoán điềm lành và điềm dữ. Người tu luyện vọng khí thuật tới một trình độ nhất định thì sẽ cảm nhận được năng lượng "may mắn của trời đất" hay còn gọi là "vận khí", từ đó phán đoán được vận khí vượng hay suy để mà làm việc, đương nhiên họ cũng có thể xem cho người khác.

[Theo mình sưu tầm và tìm hiểu là vậy. Bạn nào có hiểu biết thêm về hai định nghĩa trên thì nhắn cho đảo nha, tụi mình sẽ bổ sung nè, xin cảm ơn rất nhiều ^_^]

Tổ tiên họ Kiều nhà tôi chính là Giám Chính* Khâm Thiên Giám, cũng là môn chủ gia truyền của Phong Môn.

*Là chức quan ngũ phẩm, đứng đầu Khâm Thiên Giám. Các thứ tự lần lượt là Giám Chính (ngũ phẩm), Giám phó (lục phẩm), Ngũ quan chính (lục phẩm). Theo wiki.

Sau khi từ Tương Tây trở về, tôi đến nhà của hotboy Giang Hạo Ngôn ăn cơm. Tôi phát hiện bác cậu ấy cũng ở đó, bên cạnh còn có một cô gái trẻ tuổi vô cùng xinh đẹp.

Giang Hạo Ngôn giới thiệu với tôi, cô ấy tên là Triệu Tư Tư, là chị họ của cậu. Năm trước cô ấy mới debut, bây giờ là diễn viên vô danh tiểu tốt của giới giải trí.

Lần này hẹn tôi ăn cơm là muốn nhờ tôi hỗ trợ chị họ cậu.

Thì ra là khoảng thời gian trước, đài truyền hình Giang Nam làm một show bắt ma, họ đã đưa một loạt các ngôi sao trong giới vào thăm ngôi nhà ma, chương trình đã gây tiếng vang lớn trong một đêm. Chỉ trong vòng một đêm mà đã xuất hiện đủ các thể loại show dựng lên theo phong trào, nào là nhà ma này, nghĩa trang kia. Công ty của Triệu Tư Tư cũng không chịu thua kém, họ vội vã bày ra một show thám hiểm.

Show này mời sáu minh tinh, ba nam ba nữ cùng đi đến khám phá một địa danh nổi tiếng rùng rợn. Sự khác biệt của show này với các show khác chính là tổ tiết mục mời hai vị đại sư huyền học tham gia chung.

"Ài, bọn họ trẻ người non dạ, không hiểu chuyện, chỉ cảm thấy mạo hiểm mới thú vị. Nhưng những người từng trải như chúng ta mới biết

chuyện tâm linh không đùa được đâu. Kiều đại sư, tôi chỉ có một đứa con gái là Tư Tư, chỉ có ngài đi theo thì tôi mới yên tâm được."

Bác Giang thở dài, vừa nói lời chân thành vừa cầm tay của tôi, còn tiện thể nhét một tấm chi phiếu vào tay tôi nữa.

Tôi vốn muốn từ chối, cú điện thoại lần trước của Đồng Phúc Sinh kia vẫn còn khiến tôi như bị mắc xương cá trong cổ họng. Tôi vẫn luôn cảm thấy thẳng nhóc này đang theo dõi tôi, sau này nó sẽ tiếp tục gây sự cho mà xem. Nhưng mà nhìn vào phần "tình cảm" của bác Giang trong tay, tôi chỉ đành gật đầu một cách khó xử.

Cũng không phải chỉ vì tiền bạc đâu, Triệu Tư Tư là một cô gái nhỏ vừa xinh đẹp vừa trẻ tuổi, tôi không đành lòng nhìn cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Kiều đại sư, nói lời phải giữ lấy lời. Bên phía trường học cứ giao cho tôi sắp xếp, tôi mua vé máy bay đi Vân Nam cho hai người."

Tôi sững sốt, trong lòng hiện lên cảm giác bất an.

"Dì nói địa điểm thám hiểm ở Vân Nam hả? Chỗ nào ở Vân Nam vậy dì?"

Triệu Tư Tư: "Vân Nam, núi Ai Lao."

Lạch cạch!

Đôi đũa trong tay tôi rơi xuống bàn, tôi và Giang Hạo Ngôn đưa mắt nhìn nhau, một cảm giác vô cùng hoang đường xuất hiện từ tận đáy lòng tôi.

2.

Ngày cuối cùng ở Tây Tương đó, Đồng Phúc Sinh đã gọi điện thoại cho tôi, cậu ta nói hẹn gặp lại ở núi Ai Lao. Lúc đó, tôi chỉ cảm thấy vô cùng khó hiểu nên liền tìm hiểu các loại tư liệu về núi Ai Lao.

Núi Ai Lao nằm ở trung bộ vùng Vân Nam, trong lịch sử từng xảy ra sự kiện c.h.ế.t người hàng loạt vài lần.

Từ thời kì Tần và Hán, người dân tộc Thái đã thành lập chính quyền vô cùng hùng mạnh ở đây, gọi là nước Ai Lao. Thời nhà Hán, tướng quân Tống Việt thống lĩnh hơn một trăm chiến sĩ nòng cốt xâm nhập vào trong Ai Lao nhằm thảo phạt dân man di, ấy vậy mà binh lính lại đột nhiên c.h.ế.t bất đắc kỳ tử, c.h.ế.t một cách vô cùng kỳ lạ.

Lúc người ta phát hiện ra thì trên người bọn họ không hề có vết thương nào, quần áo bị lột s@ch, trên mặt còn mang theo một nụ cười nhàn nhạt.

Không chỉ mỗi sự kiện đó, vào thời Khang Hi của nhà Thanh, tàn quân còn sót lại của Ngô Sơn Quế chạy trốn tới núi Ai Lao cũng bị tình trạng giống như vậy.

Mà sự kiện lớn nhất trong những năm gần đây là vào năm ngoái, có bốn nhân viên địa chất vào khảo sát trong núi Ai Lao vô tình bị mất tích, lúc người ta phát hiện ra thì họ đã t.ử v.o.ng. Trong đó, có một người c.h.ế.t rất kỳ lạ, quần áo của anh ta bị cởi s@ch, vùng bụng bị lộ ra, khoe miệng còn đang mỉm cười, tình huống này y hệt sự kiện đã xảy ra trong lịch sử.

"Kiều đại sư, ngài yên tâm, nơi này không có gì dị thường đâu. Nguyên nhân những nhân viên địa chất c.h.ế.t là do sốc nhiệt, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm ở nơi phát hiện ra bọn họ cực kỳ lớn. Bây giờ chúng ta tới vào mùa hè, thời tiết nóng nực, tổ tiết mục cũng chuẩn bị đầy đủ, không có vấn đề gì cả đâu."

Triệu Tư Tư không quá quan trọng vấn đề, tôi miễn cưỡng gật đầu nhưng trong lòng hiểu rõ tình hình không đơn giản như vậy.

Cứ cho là Đồng Phúc Sinh mua chuộc người bên cạnh Lưu Hùng để gọi cuộc điện thoại đó cho tôi đi, thế nhưng làm sao cậu ta biết được tôi chắc chắn sẽ đến núi Ai Lao chứ?

Trừ phi, cậu ta đã điều tra bối cảnh của nhà họ Giang trước rồi. Có lẽ trong tổ tiết mục của Triệu Tư Tư cũng có người của cậu ta.

Hiển nhiên là Giang Hạo Ngôn cũng muốn đi theo chúng tôi.

"Chị, em đi cùng với mọi người, chị nói em là trợ lý của chị là được."

Ba mẹ Giang không lay chuyển được ý định của cậu ấy nên đành đồng ý.

Nhóm người chúng tôi còn chưa xuất phát mà tổ tiết mục đã đăng bài PR trên mạng rồi.

Nhóm khách mời toàn là minh tinh hạng A hạng B, cái tên Triệu Tư Tư nằm trong số đó lại vô cùng bắt mắt. Trong lúc này, mọi người nhao nhao mắng cô ấy dùng tiền để xin vào show.

"Cô ấy có tài trợ hay không không quan trọng, quan trọng là tôi thích xem tiết mục này. Chương trình mời đại sư phong thủy Trần Trinh vô cùng nổi tiếng ở Hong Kong đó!"

"Nghe nói cát xê mời ngài ấy xuất hiện trên sóng truyền hình tới tận bảy con số lặn đó, không kém ngôi sao hạng A đâu!"

"Không phải mời tới hai thầy phong thủy lặn hả? Người còn lại là ai vậy?"

Mọi người nhao nhao nghị luận, trong lúc này, đại sư thần bí được Triệu Tư Tư mời vào tổ tiết mục đã lên thẳng hot search.

3.

Địa hình núi Ai Lao rất dốc, cây cối rậm rạp, khe núi ở khắp nơi, hoàn cảnh địa lý hết sức phức tạp. Sau khi tổ tiết mục đến, họ cũng bị sốc nặng. Dưới sự giúp đỡ của nhân viên kiểm lâm, cuối cùng họ chỉ đành dựng trại ở ngay rìa núi.

Lúc chúng tôi đến, trại đã được dựng với quy mô lớn rồi.

Chương trình dựng trại vòng quanh chân núi, ở giữa đặt một cái bàn dài, trên bàn dài có trưng bày đồ ăn và hoa tươi, hơn chục máy ảnh gắn chân đế dài và ngắn đang quay phim, chụp hình cái bàn đó.

"Quý vị khán giả thân mến, vì để đảm bảo tính xác thực của chương trình nên tổ tiết mục đã chọn phương thức livestream, kính mời mọi người vào xem trực tiếp."

Một người dẫn chương trình nhiệt tình giới thiệu hình thức show trước ống kính, mình tinh tham gia sẽ chia làm hai nhóm đấu với nhau, mỗi nhóm sẽ chọn một thầy phong thủy. Hai bên tách ra hành động, khán giả có thể vào kênh livestream riêng của từng nhóm để xem. Nhóm nào có số lượng người xem cao hơn sẽ được tổ tiết mục thưởng thêm phần thưởng.

Phần mở đầu là tiết mục khách mời tự giới thiệu bản thân.

Nhóm mình tinh ngồi xung quanh bàn, lúc đến phiên tôi, tất cả mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò lẫn kinh ngạc, họ cứ tưởng tôi là trợ lý của Triệu Tư Tư.

"Chào mọi người, tôi là Kiều Mặc Vũ, là một đại sư phong thủy."

Khung chat lập tức bùng nổ.

"Cái gì? Cô ta là đại sư phong thủy thần bí đó hả, giống hả má? Nhìn như mới mười tám tuổi thôi á?"

"Tui là tui nghi chương trình không phải do Triệu Tư Tư tài trợ đâu, là con bé đó mới đúng! Thiết lập nhân vật của bé này quá trâu bò luôn, đại sư phong thủy trẻ trung xinh đẹp mượn cơ hội này để debut, PR đỉnh dữ trời."

Lướt xem livestream bỗng nhiên tăng vọt, vẻ mặt của đạo diễn vô cùng kinh ngạc và vui mừng, vị đại sư phong thủy trẻ tuổi này, ông

mời đúng người rồi, sau này chỉ cần tập trung chủ đề xung quanh cô bé là được.

Trong số các vị khách mời là người nổi tiếng, có một diễn viên lớn tuổi gọi là chị Bạch, tính tình chị ta nổi tiếng đó giờ là thẳng thắn và bộc trực, chị ta đánh giá tôi với vẻ khinh thường rồi cười lạnh một tiếng.

"Đạo diễn, lát nữa tôi không muốn chung nhóm với con bé này đâu, loại người mạo nhận mình là đại sư phong thủy này dễ gây chuyện lắm, nhiều khi hại người ta c.h.ế.t hời nào cũng không hay."

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người đều ngại ngùng mà nhìn tôi, tôi cũng chỉ cười cười. Lúc tôi đang tính nói chuyện, bên cạnh bỗng vang lên một tràng pháo tay nhiệt liệt.

"Vị khách mời cuối cùng của chúng ta đây, chính là đại sư phong thủy đến từ Hong Kong - Trần Tinh."

"Rất nhiều khán giả không biết vị Trần đại sư này nhưng chị Bạch thì không hề xa lạ. Biệt thự của chị Bạch ở Hong Kong lúc trước chính là do Trần đại sư thiết kế phong thủy. Chị Bạch, chi bằng chị giới thiệu Trần đại sư cho quý vị khán giả biết một chút nha?"

4.

Trần Trinh mặc một bộ đồ thời Đường, mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ, ông ta chấp tay sau lưng rồi từ từ đi tới, tạo hình nhìn rất tiên phong đạo cốt. Chị Bạch đứng lên, nhiệt tình ôm xã giao ông ta một cái.

"Trần đại sư, đã lâu không gặp. Lần trước tôi đã nghe nói chuyện của Lưu Hùng, cuối cùng là do ngài và Từ hội trưởng bắt tay giải quyết. Sau này, nếu có cơ hội mời ngài uống rượu, mong ngài kể rõ chi tiết cho tôi nghe nha."

Trần Trinh gật đầu, mỉm cười vẫy vẫy tay với mọi người, lúc ánh mắt ông ta quét tới mặt của tôi thì nụ cười trên miệng cứng đờ, ánh mắt

trường lớn rồi hít vào một hơi thật sâu.

"Môn... môn chủ?"

Tôi hừ lạnh một tiếng.

"Chuyện của Lưu Hùng là ông giải quyết hả? Trần đại sư đúng là lợi hại quá ha, kể tôi nghe chút chơi?"

Trần Trinh lập tức dùng vẻ mặt chân chó mà cười cười, chạy tới ôm cánh tay của tôi.

"Hãy da, môn chủ, lần này có ngài là tôi an tâm rồi, nếu không thì tôi cũng thấy hơi sợ sợ á."

Mọi người thấy dáng vẻ nịnh nọt của Trần Trinh thì vô cùng chấn động, khung chat lập tức bùng nổ.

"À, nhớ rồi mấy bà ơi, hèn gì tui thấy Kiều Mặc Vũ này quen quá trời quen, chị đẹp là vợ chưa cưới của nhà giàu số một Hong Kong đó!"

"Tôi cũng biết chuyện Lưu Hùng nè, nghe nói là bia mộ trong phần mộ tổ tiên bị rạn nứt gì gì đó, xong rồi mời đại sư phong thủy tới, cuối cùng là cầu hôn đại sư phong thủy luôn."

"Tui còn coi mấy cái video clip khác nè, ngay cả Từ hội trưởng cũng gọi Kiều Mặc Vũ này là môn chủ. Lưu Hùng đĩnh dũ dị trời, thì ra tui tui vẽ vẽ nhiều như vậy là để chuẩn bị cho vợ chưa cưới của mình debut, ảnh dàn dựng cho mấy vị đại sư Hong Kong làm nền cho vợ ảnh hết luôn."

"Chuẩn nha bà, đầu tiên là tạo bàn đạp ở Hong Kong, bây giờ là debut ở cái show này, bộ nghĩ tui tui dễ bị lừa như người Hong Kong mấy người hả?"

Bình luận nhảy lên với tốc độ 99 cái trên một giây, trong lúc đó lại có một ID điên cuồng nhảy tới nhảy lui trên khung chat.

Tiểu Giang Kiêu môn: "Mấy người xàm điên! Kiêu Mặc Vũ không phải là vợ chưa cưới của Lưu Hùng."

"Bớt xàm, bớt đồn! Kiêu Mặc Vũ là môn chủ của Phong Môn, biết Phong Môn không? Giang hồ có tám đại tông môn, Phong Môn chuyên nghiên cứu về phong thủy sông núi, tất cả thầy phong thủy đều từ Phong Môn mà ra."

"Lầu trên là thủy quân của Lưu Hùng hả mấy chế? Vẽ mấy cái nét đẹp quá trời kìa."

Tiểu Giang Kiêu môn: "Vẽ con m.ẹ mày, mày mới là thủy quân của Lưu Hùng! Kiêu Mặc Vũ hoàn toàn không có quan hệ gì với Lưu Hùng hết trơn!!!"

Trần Trinh ngồi vào chỗ của mình, chị Bạch nhìn ông ta với vẻ thắc mắc vài lần. Sau khi quay phần giới thiệu xong, chị ta mở điện thoại ra xem, vừa xem đã hiểu ngay, ánh mắt nhìn tôi càng thêm vẻ khinh bỉ.

5.

"Tiếp theo sẽ bắt đầu chia đội, sáu người sẽ oản tù xì theo cặp, người thắng sẽ được chọn trước."

Cặp đầu tiên oản tù xì là chị Bạch và Triệu Tư Tư, chị Bạch thắng, chị ta đi đến bên cạnh Trần Trinh.

"Tôi chọn Trần đại sư."

Triệu Tư Tư lập tức vô cùng xấu hổ mà nhào tới ôm lấy tay tôi: "Tôi chọn Kiêu Mặc Vũ."

Hai người cùng liếc nhau một cái rồi thầm mắng nhau một tiếng đần độn.

Chia đội xong, vẻ mặt Trần Trinh rất bất mãn.

"Tại sao tôi không được chọn vậy? Tôi cũng muốn chọn Kiều đại sư!"

Người dẫn chương trình: "Ha ha, Trần đại sư vui tính ghê. Chia nhóm xong rồi, tiếp theo tôi sẽ công bố nhiệm vụ đầu tiên."

Người dẫn chương trình lấy một tấm ảnh đặt ngay camera.

"Đây là loại nấm mọc rất nhiều ở núi Ai Lao, tên là nấm cứu yêu."

"Nghe nói ở gần t.h.i t.h.ể của nhân viên địa chất lúc trước đã mọc đầy nấm cứu yêu. Tiếp theo, mời hai nhóm bắt đầu xuất phát, nhóm nào tìm được nấm cứu yêu về trước thì sẽ là người chiến thắng!"

Người dẫn chương trình ra hiệu một tiếng, nhóm bên kia lập tức kéo Trần Trinh xuất phát. Bên chúng tôi có ba người nổi tiếng, ngoại trừ Triệu Tư Tư thì còn có một nam một nữ.

Nam tên là Lâm Tân, cao 1m86, mày kiếm mắt sáng là một tiểu sinh* đang nổi tiếng.

*Tiểu sinh: Chỉ chung những nam diễn viên trẻ, tương tự cũng chưa có thành tựu chuyên môn đặc sắc nhưng có giá trị thương mại, dễ hút fangirl.

Nữ tên là Chu Tuyết, sở hữu gương mặt vừa trong trẻo vừa lạnh lùng, được xưng là nữ hoàng mặt đơ, cũng không nổi tiếng lắm, ngoại hình là kiểu hoàn toàn khác Triệu Tư Tư.

"Đi thôi, đừng kéo dài dây dưa nữa."

Chu Tuyết vác một cái túi vải trên vai, vẻ mặt không kiên nhẫn mà thúc giục.

Tôi gật đầu, bỏ đồ vào túi rồi thúc giục Giang Hạo Ngôn. Không biết tên này bị gì nữa, lúc trước chính cậu ấy mặt dày mày dạn chạy theo qua đây, bây giờ ngồi chồm hổm cầm điện thoại, lại còn nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt hung dữ, chả biết đang làm gì nữa.

"Tiểu Giang, nhanh tay nhanh chân lên."

Thân phận hiện tại của Giang Hạo Ngôn là trợ lý chụp ảnh của nhóm chúng tôi, là sinh viên làm việc part-time, Chu Tuyết vô cùng khách khí với cậu ấy.

"Nói mới thấy, ngoại hình của trợ lý này đẹp trai ghê, không thua gì Lâm Tân luôn."

"Đúng đúng đúng, giá trị nhan sắc của nhóm này cao ghê trời. Lướt xem trực tiếp cũng nhiều hơn bên nhóm kia nữa!"

Khung chat không ngừng có bình luận mới nhảy lên, đột nhiên tốc độ bình luận tăng nhanh vô cùng.

"Má ơi, mau qua phòng livestream kể bên coi kìa! Trần đại sư bắt đầu thi pháp rồi!"

"Chu choa má ơi! Thần kỳ lắm mấy má ơi, qua đó coi lẹ đi!"

6.

Nhóm của Trần Trinh, ngoại trừ chị Bạch thì còn hai nam minh tinh khác. Trong đó có một người là diễn viên hài Vương Cường, anh ta ngoài ba mươi nhưng đã tham gia rất nhiều bộ phim hài, người còn lại là ca sĩ thần tượng Chu Chu bước ra từ một chương trình tài năng.

Diễn viên hài Vương Cường có tinh thần hơn thua rất cao nên khi tổ đạo diễn ra hiệu một tiếng là anh ta lập tức kéo chị Bạch đang đeo túi trên lưng, cả hai chạy một cái vèo.

Ca sĩ Chu Chu cũng kéo Trần Trinh chạy như bay, không hổ là ca sĩ trẻ, dung tích phổi đã đạt tiêu chuẩn nhất định, Trần Trinh bị cậu ta kéo tới mức muốn bay lên trên cao, người không biết còn tưởng cậu ta đang chơi thả điều ấy chứ.

Mấy người bọn họ nhanh chóng xông vào trong núi rừng, tốc độ vượt xa nhóm còn lại.

Bọn họ vừa vào trong rừng đã lập tức cảm giác được sự quý dị của núi Ai Lao.

Chỉ thấy chân núi quanh quần một tầng sương trắng, doanh trại bên ngoài vốn nhìn rất rõ, bây giờ đã mờ mờ ảo ảo, lại còn nhìn không rõ nữa.

Mọi người kì lòng không được mà dừng bước lại, đồng loạt quay sang nhìn Trần Trinh.

"Trần đại sư, đi đâu bây giờ?"

Trần Trinh đặt tay lên cây rồi thở hồng hộc, nghe vậy thì lấy la bàn trong túi ra, đặt ở trước mặt rồi nhìn chăm chú.

Ông thở tới mức bên trong phổi đau ời là đau, tầm nhìn trước mắt tựa như bị một cái màn đen che kín, con mẹ nó chứ, thằng nhóc con này chạy giỏi vậy trời!

Trần Trinh trợn mắt, không nhìn vô la bàn nổi nữa, đành giả bộ giờ tay làm màu giống tôi rồi tiện tay chỉ một phương hướng nào đó.

"Ngũ Hành nắm ma thuộc Ất Mộc, Ất Mộc ở cung Tốn, nằm ở phía Đông, đi hướng bên kia đi."

Phương hướng ông ấy chỉ là đám bụi cây rậm rạp, ngay cả đường mòn cũng không có.

Mọi người nhìn nhau một cái, vẻ mặt xấu hổ, chị Bạch cho Trần Trinh mặt mũi, chị ta đeo túi trên lưng bước về phía đó.

"Tôi tin Trần Trinh đại sư."

Chị Bạch cầm gậy lên, đẩy bụi cây ra, bỗng nhiên trùng to mắt rồi hét lên: "Trời đất ơi, mọi người tới đây coi nè!"

Camera vội vàng đi tới bên cạnh chị ta, màn ảnh cũng chuyển về hướng chị ta chỉ, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một con đường nhỏ rõ ràng, còn hai bên đường thì mọc chi chít nấm Cửu Yêu.

"Má ơi, Trần đại sư đỉnh ghê, dùng la bàn cũng có thể tìm được nấm ma hả? Mị sẽ là người đầu tiên xem hái nấm trên livestream nè."

"Chời đất ơi! Vậy mà cũng được nữa hả? Tui nghĩ tổ tiết mục sắp xếp hết rồi!!!"

"Má tức, la bàn đỉnh vậy mà không chịu giúp cảnh sát tìm mấy đứa trẻ bị mất tích."

"Ý tưởng của lâu trên cũng hay ha, tôi nghĩ cảnh sát sẽ liên hệ nhờ Trần đại sư hỗ trợ một phen đó."

"Giúp cái gì mà giúp, nói chuyện khoa học tí đi, đây là sự sắp xếp của tổ tiết mục đó, kỹ thuật diễn xuất của mấy người này cũng hay ghê ha."

Khung chat nổ mạnh, đạo diễn ở trước ống kính vui như tết.

Vẻ mặt của phó đạo diễn lại đầy hoang mang, nhiệm vụ tìm nấm Cửu Yêu là do tổ tiết mục dày công sắp xếp. Nấm Cửu Yêu không hề dễ kiếm ở núi Ai Lao, vốn là phải leo lên độ cao hai trăm mét so với mực nước thì mới tìm được. Nếu mà tùy ý nhặt được ở ven đường, nhiệm vụ vừa giao đã hoàn thành thì còn cái quái gì là hấp dẫn nữa?

Phó đạo diễn vẫy vẫy tay, kêu người dẫn đường địa phương đến rồi chỉ vào màn hình cho ông ta xem.

"Không phải lúc đầu ông nói là đã tìm khắp chân núi rồi, không có một cây nấm Cửu Yêu nào sao, sao giờ ven đường đầy nấm vậy?"

Người dẫn đường nhúc đầu: "Lạ vậy ta, sao chỗ này lại có nấm Cừu Yêu chứ?"

Phó đạo diễn tức giận mà trừng mắt với ông ta, hết cách rồi, tổ tiết mục vừa mới livestream, đâu thể nào kết thúc liền được. Phó đạo diễn cầm bộ đàm lên, bắt đầu thông báo lại nhiệm vụ cho hai nhóm, ông nói lúc này thông báo không rõ ràng, bây giờ nâng cấp nhiệm vụ lên, họ phải tìm nấm Cừu Yêu cao trên 20cm mới tính là hoàn thành.

7.

Chị Bạch buông bộ đàm xuống một cách tức giận.

"Cái này không phải chơi xấu à, 20cm còn lớn hơn cả bàn tay, loại nấm nhỏ này làm sao cao vậy được?"

Vương Cường an ủi: "Không sao đâu chị, chúng ta cứ men theo con đường này, nhất định có thể tìm được cây to nhất. Có Trần đại sư ở đây rồi, tới lúc đó cứ nhờ ngài ấy mở la bàn chỉ phương hướng là được. Trận này chúng ta thắng chắc rồi!"

Tất cả mọi người cười rộ lên, vẻ mặt thoải mái. Mà nhóm nhỏ của chúng tôi thì không được vui như vậy.

Chúng tôi còn chưa ra khỏi phạm vi doanh trại mà đối phương đã tìm được nấm Cừu Yêu, Lâm Tân cầm điện thoại và nhìn khung chat, sắc mặt cậu ấy thay đổi hoàn toàn.

"Bọn họ phát hiện ra con đường toàn là nấm Cừu Yêu, chúng ta mau đi theo họ, đừng có lè mề ở đây nữa!"

Nhóm chúng tôi gia tăng tốc độ, đi theo hướng nhóm Trần Trinh vừa rời khỏi. Mọi người vừa vào trong rừng, ánh mặt trời ấm áp trên cao đã bị che phủ hoàn toàn, ánh nắng xuyên qua từng hàng cây kẽ lá thành những tia sáng nhỏ vun, con người ở trong hoàn cảnh này rất dễ đánh mất phương hướng.

"Kiều Mặc Vũ, thật ra thiếu hiểu biết cũng không sao đâu nhưng đáng sợ nhất là loại người không biết lại giả bộ là biết, rồi chỉ đạo bậy bạ. Lát nữa cô nói ít lại một chút, có thua thì tội tôi cũng không trách cô."

Tôi không quan tâm cô ta, mọi người nhanh chóng đi đến con đường nhỏ mà nhóm Trần Trinh đang đi.

Nhìn nắm Cừu Yêu chi chít trước mắt, tất cả mọi người thét lên một tiếng kinh hãi.

Chu Tuyết: "Chính là nơi này, cứ đi vào trong, nhất định sẽ tìm được cây nấm lớn nhất."

Lâm Tân: "Vậy còn chờ gì nữa, nhanh cái chân lên, đừng để cho nhóm chị Bạch giành trước chứ."

Tôi đi qua đó, ngồi xổm xuống, rồi hái một cây nấm Cừu Yêu một cách run rẩy, nấm nhỏ trắng tinh rơi vào trong lòng bàn tay tôi, tôi lập tức cảm thấy một trận rét lạnh thấu xương.

Sắc mặt tôi lập tức thay đổi.

"Nguy rồi, đây không phải là nấm Cừu Yêu..."

8.

Tôi cầm nắm Cừu Yêu đi đến trước camera, kéo mũ nấm ngược lên, chỉ vào những điểm đen nhỏ nhỏ trên đó rồi nói: "Đây là nấm U Linh, trên thân nấm Cừu Yêu không có chấm đen. Trong truyền thuyết, nấm U Linh thích ăn x.á.c thối, sẽ nở rộ ở những nơi ngọn núi nhiều x.á.c c.h.ế.t."

Lâm Tân bật cười.

"Nấm U Linh, ha ha ha, lại còn ngọn núi x.á.c c.h.ế.t, sao nào, chỗ này có x.á.c c.h.ế.t hả? Bịa chuyện gì mà như thật vậy."

Trước màn ảnh, đạo diễn cũng gật đầu một cách thỏa mãn.

"Hay, quá hay, Kiều Mặc Vũ biết cách xử lý mọi chuyện ghê. Nhìn xem, số người xem trực tiếp lại tăng rồi."

Quả nhiên, khung chat nổ bungбет luôn, tất cả đều là bình luận mắng chửi.

"Tôi đi tra google, đúng là trong game World of Warcraft có năm U Linh, nhóm chị gái này đang chơi trò chơi hả?"

"Vì tỉ lệ người xem trực tiếp mà tổ tiết mục bày trò lố tới dị luôn."

Chu Tuyết lại trực tiếp trợn trừng mắt, chỉ có Triệu Tư Tư và Giang Hạo Ngôn đi tới gần, một trái một phải đứng bên cạnh tôi.

"Kiều Mặc Vũ, năm U Linh này có nguy hiểm gì hả?"

Tôi gật đầu.

"Thứ này độc lắm, ăn xong sẽ sản sinh ảo giác. Hơn nữa, nơi năm U Linh mọc đầy như vậy chắc chắn sẽ có sơn tiêu lui tới."

"Thứ kia rất nguy hiểm, còn ghê gớm hơn cả cương thi, tới lúc đó các cậu cứ theo sát tôi."

Sơn tiêu là một con quái vật một chân được ghi lại trong Sơn Hải Kinh, có khuôn mặt người và cánh tay dài, khắp người đầy lông đen, gặp người là cười. Nó do tà khí trong núi biến thành, uy lực vô biên, nếu thực sự đụng phải bọn nó thì đúng là phiền quá phiền.

Kênh chat cười nhạo bọn họ một trận.

"Tôi lại mới vừa tra google tiếp, sơn tiêu là một loài khỉ đầu chó, đây là giống khỉ chỉ có ở phía Tây Châu Phi, Trung Quốc vốn không có loài đó."

"Lầu trên khoan khảng định lại đi, không chừng tổ tiết mục thật sự bắt khỉ đầu chó tới dọa nhóm khách mời, cũng không phải là không có

khả năng."

"Cuốn quá trời, lòng hiếu kỳ của tôi thật sự bị Kiều Mặc Vũ gợi lên rồi, tôi muốn nhìn một chút xem cô gái này có thể nói thêm mấy lời vô lý nào nữa."

Khung chat nhảy bình luận mới lên một cách điên cuồng, Lâm Tân đen mặt, hừ lạnh một tiếng.

"Xàm!"

Chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, núi càng ngày càng dốc, Triệu Tư Tư theo không kịp. Chúng tôi đi một đoạn rồi nghỉ một đoạn, đi được khoảng nửa tiếng thì phía trước xuất hiện một ngã rẽ.

Con đường bên trái vô cùng bằng phẳng, hai bên mọc đầy nấm U Linh. Con đường bên phải nằm ở giữa những khe núi đá khổng lồ, ở bên cạnh còn có một đồng bụi gai.

Tôi đi đến trước bụi gai và thấy phía trên có một vài điểm màu đỏ, bay phấp phới trong gió. Tôi vươn tay bắt lấy, thì ra là tua rua của mặt xâu chuỗi được treo trên ba lô của Trần Trinh.

Tôi chần chừ mà ngồi xổm người xuống, cố gắng nhìn kỹ, quả thật có lộ ra dấu chân.

9.

"Nhóm Trần Trinh đi vào trong này, chúng ta cũng vào."

Tôi chỉ huy mọi người đi vào trong khe núi đá, Lâm Tân lập tức nổi điên.

"Kiều Mặc Vũ, ai có mắt cũng nhìn thấy nhóm Trần Trinh đi dọc theo đường có nấm Cửu Yêu đó."

Nói xong thì lấy điện thoại ra, mở phòng livestream bên cạnh cho tôi xem.

"Nhìn thấy dưới chân bọn họ là gì không?"

Tôi lắc đầu.

"Cái thứ nấm U Linh quý quái này có thể tùy ý sinh trưởng, trong nháy mắt là đã sinh ra một đồng rồi. Rõ ràng là nó mới mọc trên con đường này để dụ chúng ta đi, không thể để nó lừa được."

Nói xong, bản thân tôi tới sát khe đá rồi chui qua, ý bảo bọn Giang Hạo Ngôn đi theo tôi.

Lâm Tân sục đồ luôn rồi.

"Kiều Mặc Vũ, cô có thể nói chuyện có khoa học một tý được không, loại nấm này có thể sinh trưởng chỉ trong một giây? Lại còn cố ý dẫn đường chúng ta, vậy chẳng lẽ nó mọc ra thêm cái não trong đó nữa hả?"

"Vậy thì tôi nói chuyện khoa học với cậu nhé, cậu có biết sinh vật lớn nhất trên thế giới này chính là nấm hay không? Nấm mật ong* của Mỹ dài năm đến sáu km, có nghĩa là dài hơn cả một ngọn núi."

*Có nhiều tên gọi, tên quốc tế là *Armillaria mellea*, các bạn có thể lên google tìm hiểu thêm nhen.

"Nấm U Linh cũng giống vậy, bề ngoài nó nhỏ như vậy nhưng thật ra tụi nó có sự liên kết với nhau dưới nền đất, nghĩa là cơ thể mẹ của nó vô cùng vô cùng vĩ đại. Tất cả nấm nhỏ lộ ra trên bề mặt này chỉ là một phần của nó, vì lẽ đó mà nó muốn nấm con chui ra ở đâu thì mấy cây nấm chui ra ở đó."

Bình luận mới nhảy liên tục trên kênh chat.

"Tôi tra Baidu rồi nha, cô ấy nói đúng thật đó, sinh vật lớn nhất thế giới là nấm."

"Cô này âm mưu lợi dụng khoa học để bịa một câu chuyện vô lý nào đó đó, còn bày đặt nói kiểu trùu tượng nữa."

"Cô gái, em thành công gợi lên sự hứng thú của tôi rồi đó."

Lâm Tân giận tới mức bật cười, cậu ta mang tiếng là tốt nghiệp ở Mĩ, là "con nhà người ta" hiếm có của showbiz, cậu hoàn toàn không thể chịu đựng được những việc phản khoa học như vậy

"Được, các người đi bên đó đi. Chu Tuyết, chúng ta qua bên kia, bên kia mới có nhiều nấm Cửu Yêu."

Lâm Tân xoay người đi một cách dứt khoát, sao tôi có thể để cậu ta toại nguyện được chứ. Không nói đến vấn đề mẹ Triệu Tư Tư đưa tiền cho tôi, nhưng mà tổ tiết mục đã thanh toán cát xê cho tôi tới 20 vạn, tôi phải phụ trách an toàn cho nhóm của mình.

Tôi tiến lên giật ba lô của Lâm Tân một cái, rồi quay đầu chạy lên núi.

"Lêu lêu lêu, đố cậu bắt được tui."

Kênh chat:

"Kiều Mặc Vũ thật đáng ghét nha!"

"Tức ghê, tui không muốn thấy cô ta ức hiếp Tân Tân của tui chút nào."

"Đoạn đường này làm gì có nấm Cửu Yêu chứ, nếu mà tìm được nhóm chị Bạch thì chắc có người giở trò rồi. Thôi, chẳng muốn xem nữa, tôi qua phòng livestream nhóm kia xem đây, xin là xin vĩnh biệt."

10.

Ống kính chuyển cảnh, hình ảnh được chuyển qua nhóm Trần Trinh.

Vài người ngồi trên chiếu, lấy đồ ăn vặt và nước trong túi trên lưng ra, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Dưới chân bọn họ mọc đầy nấm U Linh, diễn viên hài Vương Cường hái một cây nấm U Linh, cảm thấy lạ lạ nên nhét vào miệng nhai hai cái, sau đó phun ra với vẻ mặt vô cùng đau khổ.

"Quý vị khán giả ơi, nấm này không thể ăn được đâu, có mùi thối vô cùng, ọe..."

Kênh chat: "Ha ha, nhóm bên kia nói nấm Cửu Yêu này có độc đó, ăn vào sẽ sinh ra ảo giác..."

"Tôi là người thành phố Sở Hùng thuộc tỉnh Vân Nam đây, nấm Cửu Yêu không có độc đâu nha, hương vị kém hơn nấm Thủ Thanh*. Nhưng mà tôi nhớ rõ ràng nấm này không có mùi thối đâu, nó cũng tựa tựa như nấm Kim Châm vậy á, không có mùi gì hết trơn."

* tên tiếng anh là *Suillellus luridus*. Các bạn có thể tìm hiểu thêm trên google nha.

"Cười c.h.ế.t tui, thật sự muốn kêu Kiều Mặc Vũ phòng bên cạnh đến xem, để cô ta biết cái gì gọi là vả mặt."

Bình luận vẫn nhảy lên đều đều như thường, Vương Cường đang cười cười thì đột nhiên gục đầu xuống, sau đó bất động luôn.

Anh ta cúi đầu xuống một giây, sau đó bỗng nhiên ngẩng cao đầu, gương mặt hung dữ rồi nhào tới bóp chặt cổ ca sĩ Chu Chu.

Chị Bạch sợ tới mức hét ầm lên, chị ta vội lui sang một bên.

Kênh chat:

"Không lẽ Vương Cường giả bộ bị ảo giác hả? Má ơi diễn như thật luôn, làm tôi sợ tới mức nhảy dựng lên rồi nè."

"Không hổ danh diễn viên hài kỳ cựu, kỹ thuật biểu diễn xuất sắc quá trời quá đất."

Chu Chu bị bóp cổ tới mức trợn trắng mắt, cảm thấy tình huống không đúng lắm, cameraman dựng đế camera xuống đất cho chuẩn rồi nhào tới giúp Chu Chu kéo Vương Cường ra.

Vương Cường xoay người, rồi vật lộn tại chỗ với cameraman.

Chu Chu nằm trên mặt đất thờ hốt hển, chị Bạch đi qua đó kéo cậu ta lên nhưng vừa mới chuẩn bị kéo thì cậu ta đã nhào lên bóp cổ chị Bạch.

Chị Bạch thét chói tai, bị bóp cổ tới mức trợn trắng mắt, Trần Trinh lập tức đi tới hỗ trợ, khung cảnh lúc này đã rối thành một nùi.

Kênh chat hiếm khi trở nên yên tĩnh như vậy.

Thật lâu sau mới có một người thử bình luận thăm dò:

"Hình như... không giống diễn lắm ha?"

"Bà mẹ nó, Chu Chu cầm tảng đá tính đập đầu chị Bạch kia, hành động này là muốn lấy mạng người đó, ai đó mau tới đi!"

"Trời đất ơi! Nhóm Lâm Tân đâu rồi, mau tới cứu người đi!"

"Lâu trên à, bạn có gấp cũng vô dụng thôi. Tôi thấy nhóm Lâm Tân đã rẽ lối khác, vốn không thể nào gặp nhóm chị Bạch được đâu. Tiêu con mẹ nó rồi, lớn chuyện rồi tổ tiết mục ơi, mau gọi người qua cứu đi."

Trên màn hình, một tay Chu Chu ôm chặt chị Bạch, tay khác thì giơ một tảng đá hình tam giác sắc nhọn lên, cậu ta nhắm góc nhọn đó vào thẳng huyệt thái dương của chị Bạch.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, lấy tay che miệng, không dám đánh chữ nữa, cũng không dám chớp mắt.

Chương 2

11.

Ở thời khắc mấu chốt, không biết một chiếc ba lô từ đâu bay tới, đánh vào trên người Chu Chu.

Tảng đá trong tay Chu Chu bị rơi xuống, cậu ta quay đầu, giận trừng mắt nhìn tôi rồi sau đó nhe răng trợn mắt nhào qua. Tôi bay lên đá một cước vô ngực cậu ta, cậu ta lại như không có cảm giác gì, cứ há mồm đòi cắn tôi.

Mắt thấy cổ họng của mình sắp nhận được nụ hôn thiên sứ, trong tình thế cấp bách, tôi đã kéo cánh tay Giang Hạo Ngôn nhét vào miệng cậu ta.

Giang Hạo Ngôn kêu thảm thiết một tiếng, tôi thừa cơ hội này đè Chu Chu lên trên mặt đất, sau đó lấy một lá bùa trong túi áo ra, nhét vội vào trong miệng cậu ta.

Lâm Tân ở bên cạnh cũng không chế được Vương Cường, cậu ta đang bắt chéo hai cánh tay của Vương Cường ra sau lưng, mấy người phụ nữ trốn ở bên cạnh hét chói tai.

Tôi đi qua đó, mở miệng của Vương Cường ra rồi nhét một tấm bùa vào, Lâm Tân nhíu mày: "Kiều Mặc Vũ, tôi thấy hình như bọn họ bị ngộ độc thức ăn, cô cho bọn họ ăn cái gì vậy?"

"Bùa Thanh Tâm, để khắc chế độc của nấm U Linh."

Lâm Tân giận tới mức trợn trắng mắt: "Ai cho cô làm xằng làm bậy vậy?"

Mới vừa nói xong thì bỗng nhiên Vương Cương nôn khan hai tiếng, sau đó tinh thần dần dần minh mẫn trở lại.

"Chu Tuyết, sao mọi người đến tới đây rồi?"

Chu Chu cũng lắc lắc đầu, đỏ mặt mà đẩy tôi ra.

"Kiều Mặc Vũ, trước mặt toàn dân thiên hạ, cô tính làm gì tôi vậy?"

Tất cả mọi người giật mình mà nhìn hai người bọn họ, "Các người không sao rồi hả, khôi phục bình thường rồi đúng không?"

Trước màn hình, màn ảnh đã bị bình luận bao trùm kín mít.

"Siuuuu, hay quá vậy, lại còn bùa Thanh Tâm nữa, tổ tiết mục lợi hại ghê."

"Hại tôi lo lắng một hồi lâu, tiết mục này đỉnh của chóp luôn, chắc tốn nhiều tiền dựng cảnh lắm. Lúc trước rõ ràng tôi thấy Kiều Mặc Vũ đi hướng khác, sao tự nhiên giờ lại đứng mặt nhóm chị Bạch rồi? Cái vụ nắm U Linh kia chắc là do chương trình cố tình dựng lên hả?"

"Luận về khía cạnh tài chính mạnh mẽ, chúng ta nên xem xét vị Lưu Hùng ở Hong Kong."

Hiển nhiên nhóm người Lâm Tân cũng có suy nghĩ không khác mấy, con đường đột nhiên mọc đầy nắm Cữu Yêu kia rồi còn chuyện tôi thuận lợi tìm được nhóm chị Bạch ở thời điểm máu chốt nữa, thêm cả hai diễn viên Chu Chu và Vương Cường.

Chị Bạch bị Chu Chu bóp cổ tới mức suýt chút hôn mê, bây giờ mới hiểu thì ra là hai người đó phối hợp diễn trò với tôi, chị ta tức giận tới mức hung hăng liếc Chu Chu, hai tay ôm chặt cổ mình.

"Hay thật ha, có vài người cầm kịch bản khác với chúng ta, chắc là giá khác hả?"

Kênh chat đột nhiên trở nên sôi trào.

"Mau nhìn kìa, chị Bạch đã thừa nhận luôn rồi, bọn họ có kịch bản!"

"Vừa nãy chị Bạch suýt bị bóp cổ đến c.h.ế.t, ố là la thì ra là không biết trước kịch bản, sao chị ấy chịu được nỗi ấm ức này đây? Tuổi Chu Chu còn trẻ, đúng là có thể dám làm tất cả vì đồng tiền."

"Các người nói bậy bậy bạ gì đó, nói không chừng hiện tại chị Bạch cũng đang diễn trò đó. Hết hồi chuông này đến hồi chuông khác, tổ tiết mục đang muốn mâu thuẫn nội bộ để đẩy độ hot của chương trình lên đó."

12.

Kênh chat ầm ĩ tung trời, nhóm người Lâm Tân và chị Bạch đứng chung về một phía, ánh mắt nhìn về chúng tôi đều có ẩn chứa địch ý.

Chỉ có trong lòng Vương Cường và Chu Chu hiểu rõ ràng, vừa rồi bọn họ không có diễn trò.

Vương Cường đi tới bên cạnh tôi, vô cùng khách khí mà cảm tạ tôi, nhìn dáng vẻ làm bộ làm tịch của anh ta, chị Bạch càng thêm tức giận. Bỗng nhiên chị ta giơ tay kéo microphone nhỏ trên người ra, ném thẳng xuống đất.

"Tôi không quay nữa, bóp cổ người ta suýt c.h.ế.t vậy mà không nói một câu nào, vậy mà còn bày đặt diễn tới diễn lui tiếp? Kiều Mặc Vũ, thể diện của cô cũng lớn ghê ha!"

Lâm Tân cũng gật đầu hòa theo.

"Đúng, chị Bạch, không thể để vụ này chìm được, chúng ta về hỏi đạo diễn, bắt ông ta cho chúng ta một lời giải thích."

Hai người bọn họ quay đầu muốn đi, Chu Tuyết rời khỏi theo bọn họ. Cameraman bắt đầu nóng nảy, cậu ấy khuyên vài câu thế nhưng

nhìn thái độ kiên quyết của bọn họ, cậu ấy chỉ đành bất lực đuổi theo.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, Trần Trinh vẫn đang ngồi dưới đất th ở dốc, tôi qua đó ngồi chồm hổm bên cạnh ông ta.

"Ông đi theo sau trông chừng bọn họ đi, coi như là chia nhóm lại, ba người bọn họ một nhóm. Mau lên đi, coi chừng xảy ra chuyện thật thì không hay đâu."

Trần Trinh lắc mạnh đầu.

"Tôi không đi, núi này thật sự rất tà ma, tôi vừa đi vào đã lập tức nổi hết da gà rồi. Ngài cũng nhìn thấy tình huống nguy hiểm vừa rồi đó, bộ xương già của tôi không thể nào liều mạng đi theo chỉ vì hai trăm vạn tiền cát xê đâu."

Tôi khựng lại, hai hàm răng cắn chặt vào nhau: "Ông nói tiền cát xê bao nhiêu? Hai trăm vạn hả?"

Con mẹ nó, Trần Trinh hai trăm vạn, tôi hai mươi vạn???

Tức muốn c.h.ết luôn, tôi chẳng muốn quản chương con mẹ nó trình này nữa đâu. Tôi ngồi phịch xuống bên cạnh Trần Trinh, mở ba lô rồi lấy đồ ăn vặt ra.

Mới vừa ăn được hai miếng, bỗng nhiên gió lớn nổi lên từ bốn phía, một trận sương mù dày đặc bắt đầu lan tỏa khắp núi, nơi xa mơ hồ truyền tới một trận tiếng cười sắc bén.

"Hi hi hi..."

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Vương Cường cùng Chu Chu đứng cách đó không xa liền nhìn về phương hướng nhóm Lâm Tân vừa rời khỏi.

"Hi hi hi... Hi hi hi..."

Tiếng cười đột nhiên trở nên hưng phấn hơn, Vương Cường nhúc nhích đầu, quay mặt qua nhìn chúng tôi.

"Chị Bạch bị tức điên rồi, giả ma giả quỷ hù chúng ta hả?"

"Rồi xong luôn."

Tôi ném ba lô lên trên mặt đất, lấy ra một đoạn dây màu đỏ, nhanh chóng vây mấy chỗ mọi người đang đứng lại thành một vòng tròn, sau đó đặt mấy đồng tiền lên trên vài góc quan trọng.

"Trần Trinh trông chừng bọn họ, không được ra khỏi trận pháp này, tôi đi tìm nhóm chị Bạch."

Giang Hạo Ngôn đuổi theo, muốn đi cùng tôi nhưng bị tôi ngăn lại.

"Thể chất cậu đặt biệt, tứ trụ* thuần dương, cậu là mắt trận của trận pháp này, tất phải đứng ở đây chờ."

*Tứ trụ là một bản tấu chương thể hiện sâu sắc và đầy đủ vận mệnh của một đời người. Tứ trụ được hình thành từ 4 trụ bao gồm: Giờ sinh, ngày sinh, tháng sinh và năm sinh.

13.

Trận pháp tôi vừa bày tên là "Dương Hộ Trận", đây là một loại phương pháp che mắt những linh hồn xấu xa.

"Dương Hộ Trận" dùng 36 đồng tiền tạo thành, được đặt theo vị trí của 36 ngôi sao trên bầu trời, sợi dây đỏ đã được ngâm trong m.á.u gà trống, dương khí vô cùng dồi dào.

Cách bố trí trận pháp không khó, mấu chốt quan trọng là phải có người có giờ, ngày, tháng, năm sinh thuần dương làm mắt trận, như vậy mới có thể kích hoạt dương khí của trận pháp. Sơn tiêu có thấy thì cũng không dám lại gần trong khoảng thời gian ngắn.

Tôi vội vàng chạy về phía nhóm chị Bạch vừa rời khỏi, lấy toàn bộ sức lực mà năm đó tôi dùng để qua bài thi chạy một ngàn mét ra sử dụng.

Nói đúng ra thì ban ngày ban mặt sẽ không có sơn tiêu nhưng nếu trong điều kiện âm khí nồng đậm vào ban ngày thì nó vẫn sẽ xuất hiện. Mấy con sơn tiêu này dùng dùng sát khí, cực kì khó đối phó.

Tôi chạy rất nhanh, bình luận trên khung chat chạy còn nhanh hơn tôi.

"Tui đang xem chương trình thám hiểm thiệt hả mấy ní?"

"Ngay cả trận pháp cũng đã xài, tôi chỉ biết hô to đỉnh đỉnh đỉnh, nếu mà tổ tiết mục thật sự sắp xếp khi đầu chó tới thì tôi cũng hông thấy lạ gì ghen."

"Chưa kể cái này còn k1ch thích hơn phim điện ảnh nữa mấy ba."

Màn ảnh chuyển đến nhóm người chị Bạch, vài người đang cầm gậy đi xuống núi, anh trai camera đang khiêng máy quay đi theo phía sau, cả đường đi đều khuyên nhủ bọn họ.

Nhưng mà họ đi tới đi lui, lại có cảm giác rất kỳ quái, cảm giác như không giống đang đi một đường xuống núi, trái lại họ còn thở hồng hộc như đang leo núi vậy.

Lâm Tân cúi đầu nhìn mắt cá chân, phất tay bảo mọi người dừng lại.

"Chúng ta đang đi lên dốc chứ không phải xuống núi, ở đây là ở trên núi, chúng ta lạc đường rồi."

"Khó trách càng chạy càng mệt, tôi chịu không nổi rồi, phải ngồi nghỉ thôi."

Chị Bạch đặt mông ngồi xuống đất, lấy nước khoáng trong túi ra rồi uống một ngụm, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên chị nghe được

tiếng lá cây cây bị giãm vang lên ở sau lưng.

Cùng với tiếng vang còn có một tiếng th ở dốc kịch liệt.

Tim chị Bạch chạy ngược lên cổ họng, chị ta hét lên một tiếng, nhảy dựng từ trên đất lên đến bên cạnh Lâm Tân, mọi người đồng loạt nhìn về phía lùm cây.

Chỉ thấy bụi cây run rẩy kịch liệt một phen, sau đó cành lá bị tách ra, tôi trèo ra ngoài kèm theo một tán lá trên đỉnh đầu nữa.

"Á mẹ ơi, tôi mệt sắp c.h.ế.t rồi, sơn tiêu hả?"

Chị Bạch phát hỏa.

"Con mẹ nó, tôi thấy cô mới giống sơn tiêu đó."

Tôi trừng to mắt nhìn quang cảnh xung quanh, gió ngừng thổi cây ngừng lay, không khí cũng bình thường, không hề có cảm giác lạnh thấu xương tí nào.

"Toang, kế điệu hổ ly sơn, cái đồ yêu ma quỷ quái này thành tinh con mẹ nó rồi!"

Tôi gấp đến mức vỗ tay mọi cái, kêu nhóm chị Bạch lập tức đi theo tôi.

Hi vọng Trần Trinh có thể bảo vệ được trận pháp.

Cùng lúc đó, người xem trước màn hình đã bùng cháy luôn rồi.

14.

Khung chat:

"Chèn đét ơi, tổ tiết mục bung hết vốn liếng ra luôn nè."

"Tôi vốn nghĩ bọn họ chỉ lấy vài con khi đầu chó thôi, không ngờ khoa trương tới vậy luôn á."

"Không phải nói là livestream sao, vậy sao lấy mấy cái thứ này ra được vậy? Hiệu ứng đặc biệt hả?"

Trong màn ảnh, xuất hiện mặt của chị Bạch rất rõ ràng.

Chị Bạch đứng bên ngoài vòng của nhóm Trần Trinh, đang hướng về phía mọi người mà ngoắc ngoắc:

"Mau lên, Lâm Tân ngã rồi, một người tới hỗ trợ đi."

Mà ở bên kia, tôi còn đang cãi nhau với chị Bạch và Lâm Tân, cố gắng thuyết phục mọi người đi theo tôi, kết quả cả đám đều không nghe lời tôi.

Đối với người xem mà nói, hai phòng livestream đều cùng xuất hiện bóng dáng của chị Bạch.

Nhóm Trần Trinh lại không hề phát giác, thấy chị Bạch nói Lâm Tân ngã xuống, Triệu Tư Tư là người đầu tiên đứng lên, muốn chạy tới hỗ trợ.

Giang Hạo Ngôn kéo tay cô ấy một cái.

"Chị, Kiều Mặc Vũ nói không được ra khỏi vòng này."

Triệu Tư Tư tức giận.

"Đã là lúc nào rồi mà còn lo mấy cái thứ này, cứu người quan trọng hơn chứ."

Triệu Tư Tư gạt tay Giang Hạo Ngôn ra, rồi lập tức đi ra bên ngoài, Giang Hạo Ngôn không làm theo mà cứ giữ chặt cánh tay của Triệu Tư Tư, hai người lập tức cãi nhau.

Chị Bạch ở bên ngoài nôn nóng, liên tục lên tiếng thúc giục: "Nhanh lên đi, sao cái gì cũng nghe Kiều Mặc Vũ hết vậy, con nhóc đó là cha là mẹ cậu hả?"

Trong thời khắc máu chốt, cameraman chuyển máy quay một cái, đi vài bước về phía chị Bạch.

"Chị Bạch, để tôi qua đó xem sao."

Nói xong liền nhắc chân bước ra ngoài vòng màu đỏ.

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm theo bước chân anh camera, chị Bạch cũng nhìn thoáng qua, lơ đãng nói: "Mau đi theo tôi, ở phía trước đó."

Thấy cameraman không có việc gì, Triệu Tư Tư cũng đi theo sau.

Giang Hạo Ngôn bất đắc dĩ, đành đi theo ra ngoài, cậu vừa đi, dây màu đỏ kia lập tức run lên hai lần, dương khí liền tản ra.

Kênh chat:

"Không biết tui có cảm giác sai hay không, tôi thấy cái vòng kia vừa động đây."

"Tổ biên tập làm có tâm quá, thương ghê."

Vài người đi theo chị Bạch về phía trước, chỉ có Vương Cường lọt ở tuốt phía sau, anh ta cúi đầu dụi dụi mắt một phen.

Trần Trinh đi cũng không nhanh, nhỏ giọng hỏi anh ta: "Cậu bị làm sao thế?"

Wương Cường ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, môi tím ngắt, run rẩy mà giờ điện thoại lên cho Trần Trinh xem.

"Có tới hai chị Bạch lận..."

Trần Trinh hít một ngụm khí lạnh, siết chặt tay Vương Cường rồi không nói lời nào nữa.

15.

Vương Cường xuất thân từ đồng quê, dưới nông thôn cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện kì dị, trong những người ở đây, anh ta là tin tức đầu tiên. Lúc chị Bạch tới gọi người giúp đỡ thì anh ta đang cúi đầu lướt điện thoại, nhìn qua nhìn lại giữa hai kênh livestream, anh ta vẫn cảm thấy kỳ lạ.

"Trần đại sư, yêu quái này muốn dẫn chúng ta đi đó, ngài mau nghĩ biện pháp đi."

Hai người nắm tay nhau, Trần Trinh cũng khóc không ra nước mắt. Tông môn phong thủy lưu truyền nhiều năm như vậy, bí thuật chân chính đã sớm thất truyền rồi. Lúc ông ấy gặp tôi mới biết thì ra những gì được ghi lại trong sách cổ không phải là giả dối, hư ảo.

Chị Bạch dẫn đường ở phía trước, dẫn mọi người đi tới sườn núi, chị ta thường xuyên qua lại thúc giục nhóm người Vương Cường.

"Đi nhanh lên, Lâm Tân đang chờ chúng ta đó."

"Khụ Khụ, chị Bạch, tôi nhớ rõ là lúc đó nhóm Lâm Tân đi xuống núi, chị dẫn tụi tôi đi ngược lên núi làm gì vậy?"

Vương Cường đánh bạo hỏi một câu, sau đó liều mạng nháy mắt với đám người Chu Chu. Bước chân chị Bạch dừng lại một chút, rồi đi tới bên cạnh Vương Cường, cười nói: "Cậu đoán sai rồi, bọn họ đang ở trên núi đó, hi hi hi..."

Tiếng cười sắc nhọn, chói tai tựa như tiếng động vật kêu, vài người nghe tới mức che lỗ tai lại.

Vương Cường bị dọa mém xiu, càng không dám nói lời nào, liều mạng lui về bên cạnh Trần Trinh, chị Bạch nhìn chăm chăm hai

người bọn họ, một mặt thúc giục bọn họ đi mau mau, mặt khác lại thường xuyên cười ra tiếng.

"Hi hi hi, sao hai người đàn ông các người lại nắm tay nhau vậy."

Chị Bạch cười rồi kéo tay Vương Cường.

"Cậu đi chậm quá, chị giúp cậu một tay."

Trong bàn tay truyền tới xúc cảm như chạm phải cái gì lông lá xù xì, Vương Cường cúi đầu nhìn, chỉ thấy bàn tay chị Bạch to lớn thô ráp, phía trên còn bị phủ kín bộ lông màu nâu.

"Má ơi!"

Vương Cường hét lớn một tiếng, nhảy dựng lên, Trần Trinh cũng chịu không nổi, lấy kiếm gỗ đào trong túi ra, hô to một tiếng:

"Yêu quá bi3n thái này, tao l.i.ề.u m.ạ.n.g với mày!"

Kiếm gỗ đào vung vào người chị Bạch một cái nhưng lại đ.ã.m hụt vào không khí, chị Bạch đã tung người nhảy lên trên một thân cây, vừa vỗ tay vừa ngửa đầu cười to.

Tiếng cười của chị ta càng lúc càng khoa trương, vẻ mặt ngày càng hung dữ, trên mặt chị ta dần dần mọc ra bộ lông màu nâu, hai cái răng nanh cũng mọc ra. Chỉ trong tích tắc, chị Bạch nguyên bản lập tức biến mất mà thay vào đó là một con quái vật lông màu nâu, lớn như con tinh tinh hiện ra trước mắt mọi người.

Con quái vật có khuôn mặt và người đầy lông, thân trên không khác khi đầu chó cho lắm nhưng điều kỳ lạ là từ phần eo trở xuống đã mọc ra một cái chân, cái chân đó còn đang đứng ở trên cây.

Tất cả mọi người lập tức mê man, ngơ ngác nhìn chị Bạch, vẫn không dám nhúc nhích.

Một hồi lâu sau, người xem mới kịp phản ứng.

"Ngoại trừ một câu [mẹ nó] ra thì tui không biết nói gì hết trơn."

"Tổ tiết mục này còn trâu bò hơn tôi nghĩ nữa, diễn viên quá đáng đồng tiền luôn!"

"Còn thêm hiệu ứng đặc biệt là một chân nữa, kỹ năng diễn xuất của cả đoàn quá là hoàn con mẹ nó hảo luôn."

Cameraman sợ tới mức hai chân run run, sau đó liền ném camera mà chạy đi, sơn tiêu đuổi theo, tát anh ta ngã trên đất rồi sau đó đưa mặt trước ống kính.

"Hi hi hi... Chơi vui quá nha... Hi hi hi..."

Răng nanh của sơn tiêu cắn lên ống kính một cái, một giây sau, ống kính vỡ vụn, màn hình đen thui.

16.

"Bà mẹ nó, giống thật quá vậy trời, tôi thấy cả lông trên mặt nó luôn đó, không giống giả đâu mấy bà!"

"Hồi nãy nó mới thờ lên ống kính đó, màn hình mờ hết trơn, hiệu ứng đặc biệt nào mà làm được tới mức này?"

"Trời đị, tui hơi tin tin rồi đó nha, mau chạy qua kia xem nhóm Lâm Tân sao rồi đi."

Kênh chat bùng nổ ngất trời, trước màn hình, tổ tiết mục cũng sôi trào rồi.

Đạo diễn tức giận mà vỗ bàn mắng to, hỏi rốt cuộc là ai có ác ý mà biên tập cắt nối mấy thứ này vậy. Không có bất kì ai thừa nhận, ngược lại là người dẫn đường địa phương ở núi Ai Lao, ông ta nhìn vào màn hình với vẻ hoảng sợ và hét chói tai:

"Sơn tiêu, đây là sơn tiêu đó! Ông nội tôi từng nói rồi, đây là sơn tiêu đó!"

"Đạo diễn, không thể liên lạc được với nhóm người Vương Cường, định vị cũng biến mất rồi."

Nhân viên công tác hết hoảng mà nhìn về phía màn hình điện tử kia.

Diện tích núi Ai Lao rất lớn, rất dễ lạc đường, vì sự an toàn của mọi người nên tất cả đều phải mang theo thiết bị định vị tùy thân. Lúc đó, trên bản đồ sẽ xuất hiện chấm nhỏ màu hồng, mà giờ phút này, chấm đỏ đại diện cho nhóm Vương Cường đã biến mất toàn bộ.

Đạo diễn nuốt nuốt nước miếng, cảm giác đầu óc rối như tơ vò.

Từ khi chị Bạch xuất hiện trên màn hình thì ông đã cảm thấy không ổn, điểm khác biệt giữa ông và khán giả là ông biết rõ đây là chương trình trực tiếp, vốn không tồn tại bản thu sẵn cũng không có khả năng cắt nối biên tập gì đó, hình ảnh bọn họ đang thấy chính là tình hình thực tế.

Ông không phản ứng kịp, chỉ cho là lỗi tín hiệu giữa hai bên, còn đang tìm nhân viên chuyên môn để chỉnh lại, ai mà ngờ đâu chị Bạch đã biến thân rồi.

"Tiết mục tạm dừng, trước tiên liên hệ với nhóm Lâm Tân, sau đó cử người đi tìm bọn họ rồi tính tiếp."

Phó đạo diễn dùng bộ đàm liên hệ với cameraman đội chúng tôi.

"Gì, nghĩa là sao, không thấy người nữa hả, có thêm một chị Bạch? Đạo diễn Trần đừng vội, từ từ mà nói, tôi nghe không hiểu một tý gì cả."

Tôi vội đoạt lấy bộ đàm, nghe phó đạo diễn nói xong, sắc mặt thay đổi ngay lập tức.

Khốn kiếp, sơn tiêu núi này còn có thể biến hình nữa, toang rồi.

<Không Động Kinh> có ghi lại rằng người giả tạo là yêu, vật có suy nghĩ là tinh, âm hồn không tan gọi là quỷ. Trời đất có đức hiếu sinh, có điều phi thường hơn người gọi là quái, thần linh bất chính gọi là tà, gây nhiễu loạn lòng người là ma.*

*Mình sẽ chú thích rõ hơn ở phần bình luận.

Theo đó, có sáu loại là yêu, tinh, quỷ, quái, tà, ma. Trong đó bản thân sơn tiêu thuộc loại sơn quái, do một đám tà khí và âm khí trong núi sinh ra. Nhưng thời gian lâu dần, nó có thể biến hình cũng có thể trêu đùa người khác thì không còn là yêu quái phổ thông nữa mà là yêu quái gần thành tinh rồi.

Dựa vào trình độ của tôi, nếu đối phó với yêu quái thành tinh thì tỉ lệ thắng chỉ có 40%.

17.

"Từ giờ trở đi, không được cho bất cứ ai lên núi, tôi sẽ đi tìm nhóm Vương Cường về. Tôi không có đùa, càng nhiều người đi lên thì càng nhiều mạng người hơn, tôi không đảm đương nổi trách nhiệm này đâu."

Tôi cầm bộ đàm với vẻ nghiêm nghị rồi nhanh chóng nói một tràng khiến phó đạo diễn choáng váng đầu óc luôn,

Đặt bộ đàm xuống, vẻ mặt tôi trở nên nghiêm túc, tôi nhìn nhóm Lâm Tân.

"Hiện giờ tôi không rảnh lo cho các người đâu, các người lập tức men theo hướng này đi xuống núi, thấy ai cũng không được phản ứng, lập tức đi ngay."

Tôi lấy dây đỏ trong túi ra, treo đồng tiền lên đó, cột vào tay nhóm người Lâm Tân, mỗi người một dây.

Kênh chat:

"Tới rồi tới rồi, tất cả lui xuống, Kiều đại sư chuẩn bị lên sàn."

"Kịch bản đã được biên hết roài, bây giờ thì ha ha ha, tui tiếp tục coi mấy người diễn nè."

Lâm Tân và chị Bạch hiển nhiên cũng có ý đó, mấy người bọn họ đều nhìn tôi với vẻ châm chọc, chị Bạch cười lạnh một tiếng:

"Không ngờ chương trình lại cho cô độc diễn một mình như thế, chúng tôi tham gia show này đều là để làm nền cho cô ha. Rốt cuộc thì kịch bản của cô là gì thế? Đại sư phong thủy thiên tài cứu vớt tổ tiết mục hả? Đúng là hay ghê, người viết kịch bản cho cô cũng có sức tưởng tượng phong phú lắm đó!"

Kênh chat:

"Chị Bạch, đại diện phát ngôn của cư dân mạng."

"Chị ấy dám nói thiệt luôn kìa, hoàn toàn không sợ đả tội người chống lưng cho cô ta."

Khuyên tới khuyên lui cũng là thái độ này, tôi tức giận rồi. Cái gọi là lời hay khó thuyết phục người muốn c.h.ế.t, mấy người này vội vội vàng vàng muốn tìm cửa tử, nếu vậy thì không liên quan đến tôi nữa.

"Được được được, muốn đi theo thì đi theo đi, ống kính lo quay mấy người bọn họ đó, đừng quay tôi!"

Tôi tức giận tới mức trợn mắt, lấy một cái chuông đồng tinh xảo trong túi ra.

Đây là chuông Thanh Ngân, quả lắc của chuông dùng nguyên liệu đặc biệt để chế thành, sức nặng vô cùng lớn, ngon gió bình thường không thể làm nó rung, chỉ có gió âm mới khiến nó phát ra tiếng.

Tôi giờ chuông lên, đi quanh chỗ mọi người đang đứng một vòng, tới khi đi đến góc đông bắc thì tiếng chuông vang lên, quả thực phát ra một tiếng giòn vang rất nhỏ.

"Đi bên này."

Chị Bạch: "Hừ, giả ma giả quỷ!"

Sơn tiêu do âm khí biến thành, hiện giờ nó đang mang nhóm người Vương Cường đi, tất nhiên là trở về hang ổ của nó rồi.

m khí nặng hơn so với không khí bình thường, những nơi có môi trường âm khí lưu động thì sẽ hình thành gió âm, thông qua Linh Ngân Đương thì có thể tìm chuẩn xác được nơi có âm khí nặng nhất trên núi này.

18.

Tôi dẫn theo mấy người chị Bạch đi lên trên núi, trước màn hình lớn, vẻ mặt đạo diễn do dự, xoắn xuýt không biết có nên báo cảnh sát cho người lên núi hay không.

"Đạo diễn, mau nhìn đi, số người xem livestream đã hơn hai ngàn vạn, đã lập kỷ lục rồi đó!"

"Top 5 xu hướng tìm kiếm trên Weibo đều là về show của mình. Trời đất quỷ thần ơi, show mình hot quá rồi!"

Thiên thần và ác quỷ trong lòng đạo diễn đánh nhau một phen, rốt cuộc cán cân trong lòng dần dần nghiêng về phía lợi ích tầm thường.

"Tung bản ghi âm lời nói của Kiều Mặc Vũ trong bộ đàm ban nãy ra ngoài đi, đến lúc đó nếu thực sự xảy ra chuyện thì có cô ta lo cái nôi này. Mặt khác, cũng tung tin tức nhóm Vương Cường mất tích ra ngoài luôn, làm cho đề tài này càng lúc càng sôi động hơn nữa."

"Nếu như đợi tới ngày mai mà vẫn không có ai về, vậy thì báo cảnh sát, livestream toàn bộ quá trình."

Tất cả nhân viên công tác đều lu bu công việc, tin tức nhóm người Vương Cường mất tích vừa xuất hiện thì cả cộng đồng mạng đều sôi trào, phòng livestream trực tiếp đột phá kỷ lục lần thứ hai.

"Người địa phương Vân Nam đến đây, để chế nói mấy cung nghe, truyền thuyết sơn tiêu là thật đó."

"Ha ha, thủy quân đến đây, để tui nói cho mấy bà nghe, sáu trăm tệ là thật đó, tất cả mau đi lãnh tiền nào."

"Tất cả mọi người đừng ầm ĩ nữa, tôi thấy không giống đùa đâu, nhóm người Vương Cường sẽ không gặp tai nạn thật chứ?"

"Dùng não mà suy nghĩ đi, nhiều người tai to mặt lớn như vậy, nếu thực sự xảy ra chuyện thì sao đạo diễn không báo cảnh sát lên núi tìm người, giờ này mà còn livestream Kiều Mặc Vũ à, điên hết rồi chắc?"

Kênh chat ầm ĩ thành một đồng bụi nhùi, thật ra đừng nói khán giả trước màn hình, cho dù là người lạc vào khung cảnh kỳ lạ như nhóm người chị Bạch hiện tại, cũng không muốn tin tưởng cách nói ma quỷ phản khoa học này.

Ba người đi theo tôi về phía trước, đủ mọi loại chuyện quái gỡ nhưng Lâm Tân là hóa thân của vua khoa học, cậu ta giải thích từ nhiều góc độ và khía cạnh trên thế giới để chứng minh rằng không có khả năng tồn tại chuyện ma quỷ.

Sau khi đi bộ hơn một tiếng, cuối cùng phía trước đã xuất hiện một cái sơn động hẹp.

Tôi khom lưng đi vào trong hang động, bật đèn pin có ánh sáng siêu mạnh ngoài trời được mua ở tiệm bảo vật.

Sơn động sâu thẳm quanh co, trên đỉnh còn bị che phủ đầy thạch nhũ lớn nhỏ các loại, những giọt nước không ngừng nhỏ giọt, tiếng "tí tách" vang lên liên tục. Chị Bạch đi ở cuối nhóm, chị ta thoáng nhìn vào sâu bên trong, sau đó không tự nhiên mà rùng mình một cái.

"À mà thôi, các người đi vào đi, tôi có chứng sợ không gian hẹp nên đứng ngoài chờ mấy người vậy."

Nói xong không đợi mọi người phản ứng, chị ta đã xoay người đi ra ngoài.

Mọi người vào động chưa tới ba phút, cửa động vốn nên có ánh sáng chiếu vào nhưng khi chị Bạch xoay người lại phát hiện cửa động là một mảng tối đen.

Chị ta nghi ngờ mình nhìn lầm rồi, nhắm mắt một hồi rồi lại mở mắt, sau đó đánh bạo đi tới vài bước, phía trước càng lúc càng đen.

Tôi cầm đèn pin queo ở khúc quanh, ánh sáng cuối cùng trong tầm mắt của chị Bạch đã hoàn toàn biến mất.

Một mình chị ra bị giam cầm trong sơn động tối đen như mực, hầu như không thể nào di chuyển.

19.

"Lâm Tân... Chu Tuyết... Mọi người đâu rồi, đừng dọa tôi nha..."

Chị Bạch nhanh chóng rơi nước mắt.

"Cứu mạng... hu hu, người đâu rồi..."

Toàn thân chị Bạch đổ mồ hôi lạnh, tim đập như muốn rớt ra ngoài, chị ta giương cổ gào một hồi, rốt cuộc cũng có ánh sáng xuất hiện lại trong tầm mắt.

Tôi nghiêm mặt giơ đèn pin lên.

"Kêu cái gì mà kêu, còn không mau theo kịp!"

"Nơi này âm khí quá nặng, nơi nơi đều là quỷ che mắt, người bình thường căn bản không đi ra được, mau theo sát tôi."

Quỷ che mắt sao?

Chị Bạch sửng sốt vài giây, muốn phản bác theo bản năng nhưng vừa rồi quả thật chị ta không tìm được đường ra, một cảm giác hoang đường cực lớn đang dần sinh ra ở sâu trong nội tâm của chị ta, chị ta mím môi rồi không lên tiếng nữa.

Tôi dẫn mấy người bọn họ đi về phía trước, đi qua hai khúc cua, tầm nhìn đột nhiên được mở rộng.

Chỉ thấy trước mắt là sườn núi vĩ đại, lớn tựa như hai cái sân thể dục gộp lại vậy. Trên đỉnh đầu dày đặc những khối thạch nhũ dựng ngược, có lớn có nhỏ, ở trong núi còn có một dòng sông chảy ngang qua nữa.

Trên con sông, có một cục bấu cực lớn, kéo dài qua hai đầu sông, thậm chí còn tràn lan lên trên vách núi đá. Trong bấu thịt mọc chằng chịt rêu nấm, kéo dài tận bốn phương tám hướng. Những cái rêu nấm này còn rơi xuống nước, có cái rơi trên vách núi đá, tất cả những nơi đó đều mọc đầy nấm Cửu Yêu.

Tất cả mọi người chìm trong mê mang, vẻ mặt rúng động mà nhìn tất cả mọi thứ trước mắt, bần thần thật là lâu.

Kênh chat cũng yên tĩnh rất lâu, sau đó lại sôi trào một lần nữa.

"Má nó, đây có phải là thứ Kiêu Mặc Vũ nói lúc trước, là cơ thể mẹ của nấm U Linh?"

"Quá rúng con mẹ nó động rồi, toàn cảnh này không thể là giả được nhỉ? Chứ muốn bố trí như vậy thì phải mất bao nhiêu năm đây?"

"Mặc kệ các người tin hay không, dù sao thì tôi cũng tin, mẹ ơi cứu con."

"Môn chủ... Môn chủ... Cứu mạng..."

Tiếng nói mỏng manh của Trần Trinh truyền đến, trong lòng tôi rùng mình, nhìn theo phương hướng có âm thanh truyền tới, chỉ thấy một đồng núi nhỏ tựa như nấm U Linh vậy.

"Dường như tôi nghe thấy tiếng của Trần đại sư."

Tiếng nói của chị Bạch run rẩy, sắp khóc rồi.

Chương 3: Hoàn

20.

Tôi dẫn mấy người bọn họ đi về phía phát ra âm thanh, khi đến bên cạnh bờ sông mọc một đồng nấm U Linh đó, mọi người đều hít một hơi thật sâu.

Chỉ thấy nhóm người Trần Trinh nằm ngổn ngang lộn xộn trên mặt đất, trên người bị quấn đầy râu nấm. Những người khác đều há miệng, một sợi râu dài thò vào thăm dò miệng bọn họ, ở phía trên chiếc râu còn mọc một cây nấm U Linh cực lớn.

Chỉ có hai người Trần Trinh và Giang Hạo Ngôn là mím môi lại, xem ra thần trí vẫn còn tỉnh táo, nhưng mà cơ thể của Giang Hạo Ngôn bị râu nấm quấn thành x.á.c ướp, hoàn toàn không thể động đậy.

Kênh chat:

"..."

"Có ai tới tát tui hai cái được không? Để tui biết mình không nằm mơ đi?"

"Lầu trên, là thiệt đó má, mẹ tôi đánh tôi một cái vêu mồm luôn."

"Nếu chỉ vì lừa gạt mà tiêu tiền để làm tới mức này thì tôi chấp nhận, tôi chấp nhận bị gạt! Kiền đại sư mau ra tay cứu người đi!"

Tôi nhìn kỹ mắt Trần Trinh, thấy ông ấy hơi hé miệng, trọng miệng vẫn còn ngậm một cái đồng tiền Ngũ Đế, không khỏi bật cười:"

"Coi như cũng có hiểu biết."

Tôi lấy một tấm lệnh bài lôi kích bằng gỗ từ trong ngực ra, sau đó nhỏ một giọt m.á.u trên đầu ngón tay lên lệnh bài rồi thấp giọng niệm một câu chú ngữ.

Một giây sau, trong lệnh bài lóe ra một vài tia sấm, tia sấm kia đánh vào trên đồng nắm U Linh, tất cả râu nắm lập tức héo rũ rồi co rút lại.

Kênh chat:

"..."

"Thì ra thế gian này huyền ảo như thế."

"Tôi đã in poster của Kiều Đại Sư ở đầu giường, ác linh mau biến đi!"

"Tại sao tui lại bị mẹ tát thêm cái nữa vậy?"

Trần Trinh chống tay ngồi dậy, ôm lấy đùi của tôi.

"Hu hu môn chủ, rốt cuộc ngài cũng đến rồi, mau mang chúng tôi thoát khỏi cái nơi quỷ quái này đi."

Tôi lắc đầu thờ dãi:

"Làm gì mà đơn giản như vậy."

Nói xong lại lấy một đoạn dây đỏ từ trong bao ra, bố trí Dương hộ trận rồi gọi tất cả mọi người vào đó.

Lần này tất cả mọi người đều ngoan ngoãn nghe lời, một đám giống như là người gỗ vậy, tôi nói gì là làm đó, ngay cả rắm cũng không dám đánh một cái.

Chỉ có Lâm Tân, vẫn nhìn ta bằng ánh mắt không phục như cũ.

"Lệnh bài gỗ gọi sấm của cô là dùi cui điện nhỏ đúng không? Làm cũng giống thiệt quá ha nhưng mà tôi không mắc mưu của cô đâu."

Miệng không phục, hừm, thân thể lại rất thành thực, ngoan ngoãn ngồi xồm ở chính giữa vòng tròn đỏ.

Kênh chat:

"Tôi phục anh Lâm đây sát đất luôn, cả người chỉ có miệng là cứng thôi."

"Miệng này mà không dùng để khai bia thì tiếc lắm."

21.

Tôi vừa sắp xếp cho mọi người xong thì một giây sau, một trận gió lạnh thổi qua, sơn tiêu thét chói tai, chạy tới như điên.

Chị Bạch phát ra một tiếng thét chói tai: "Á, yêu quái!"

Lâm Tân: "Ha ha, chỉ là khi đầu chó một chân thôi mà."

Sơn Tiêu nhìn tấm lệnh bài gỗ lồi kích trong tay tôi một cách cảnh giác, tụi nó đứng ở một chỗ không xa, nhe răng trợn mắt.

Tôi hơi ngời chồm hồm như trung bình tấn, giơ lệnh bài lên một cái: "Xem chiêu!" Thực ra tôi chỉ giả vờ làm màu, tay trái của tôi nhanh chóng móc một lá bùa từ trong ngực ra, vứt vào người sơn tiêu.

Sơn tiêu né không kịp, mông bị lá bùa kia đánh trúng, bốc lên một đám khói, đám lông có vẻ mỏng hơn rất nhiều. Nó rít một tiếng rồi nhảy lên phía trên, bắt được một cây rễ nấm thật to.

Tôi dùng lệnh bài gỗ lồi kích đánh qua bên đó, phát ra một tia sấm. Cây rễ nấm kia rơi xuống trong tíc tắc, một mảng lớn rễ nấm như mạng nhện cũng rơi xuống bên cạnh tôi.

Mọi người phía sau hét ầm lên: "Aaaa, có người c.h.ế.t, có t.h.i t.h.ế nè!"

Một khối t.h.i t.h.ể thối rữa bị rễ nấm bọc lại, rất nhiều vùng thịt đã bị thối nát, lộ cả xương trắng. Mùi hôi thối quá nồng, tôi nhin không được mà nôn khan hai tiếng.

Sơn tiêu thấy, lập tức giơ móng vuốt bổ nhào về phía tôi. Tôi giơ tay ngăn lại, bị móng vuốt của nó đập bay đi.

Sức lực lớn quá trời, tôi ngã trên mặt đất, suýt chút nữa là học m.á.u.

"Kiều Mặc Vũ cẩn thận..."

Giang Hạo Ngôn nóng nảy, muốn lao ra ngoài trận pháp để hỗ trợ.

Tôi trừng mắt nhìn cậu.

"Không được phép đi ra!"

Giang Hạo Ngôn là mắt trận, vừa đi ra ngoài thì Dương Hộ trận sẽ hư ngay, đến lúc đó tất cả mọi người đều gặp nguy hiểm.

Tôi lại đấu với sơn tiêu thêm một hồi, rồi tìm cơ hội nhảy vào bên trong trận pháp, tôi lấy một chuỗi dây đỏ kết hợp với đồng tiền, rồi hỏi Giang Hạo Ngôn: "Cậu là đồng tử hả?"

Giang Hạo Ngôn sững sốt một giây, sau đó đỏ mặt gật đầu.

Tôi lập tức cắn vào ngón giữa của cậu ấy một cái, đồ m.á.u kia lên trên dây tơ hồng, chỉ trong tích tắc, dây tơ hồng đã căng cứng và thẳng tắp, những đồng tiền rải rác được nối lại thành một xâu chuỗi, biến thành hình dáng một thanh kiếm.

Trần Trinh trừng to mắt: "Chẳng lẽ đây là Thất Tinh kiếm sao?"

22.

"Ông tinh mắt thật đó."

Tôi nắm lấy Thất Tinh kiếm rồi lao ra, lại tiếp tục đấu với sơn tiêu.

Kênh chat:

"Anh trai này không tệ nha, đẹp trai vậy mà vẫn là đồng tử."

"Không ngờ thân thể đồng tử có thể giữ mạng trong thời khắc mấu chốt, tôi có nên đi chia tay bạn gái không nhỉ?"

"Bro trên đó ơi, số điện thoại bạn gái ông bao nhiêu? Tôi muốn hỏi cô ấy có bạn trai chưa."

Đánh với sơn tiêu một trận, Thất Tinh kiếm lại lỏng lẻo, tôi xông về trận, cắn nát đầu ngón giữa bên kia của Giang Hạo Ngôn rồi. Cứ đấu mấy hiệp như thế, ngón giữa của Giang Hạo Ngôn đã nặn không ra m.á.u, cậu muốn cắn ngón tay khác, tôi lắc đầu từ chối.

"Chỉ có m.á.u ngón giữa mới đủ dương khí, mấy cái khác vô dụng."

"A, vậy làm sao đây?"

Tất cả mọi người đều luống cuống, trong thời khắc mấu chốt, đột nhiên Lâm Tân nhúc nhích, cậu ta đưa ngón giữa ra.

"Dùng của tôi."

Mọi người kinh ngạc nhìn chật ta, mặt Lâm Tân đỏ lên.

"Mẹ tôi đạo Công Giáo, tôi đã từng đồng ý với mẹ là không được quan hệ trước hôn nhân."

Hai mắt Triệu Tư Tư sáng lên, kìm không được mà cười ra tiếng.

Tôi gật đầu, cắn ngón tay Lâm Tân một cách nhanh gọn lẹ.

Kênh chat:

"Đù... Không ngờ là vậy luôn, Lâm Tân ngây thơ quá, tôi làm fan đây."

"Trước kia có người nói cậu ta giữ mình vô cùng trong sạch, tôi còn tưởng là do ekip xây dựng hình ảnh cá nhân, không ngờ là thật hả."

Tôi cầm Thất Tinh kiếm đấu với sơn tiêu càng lúc càng căng thẳng, Lâm Tân ho nhẹ một tiếng:

"Cái gì mà m.á.u ngón giữa của đồng tử, không hề có chút cơ sở khoa học nào. Kiều Mặc Vũ, không phải là tôi tin cô đâu nhé, tôi chỉ muốn chứng minh bản thân mình trong trắng mà thôi."

Sơn tiêu nơi này thật sự lợi hại, hai chúng tôi đánh nhau hồi lâu, tôi thở hồng hộc, ngón tay Lâm Tân cũng nặn không ra rồi, mọi người ở đây đều tuyệt vọng vô cùng. Tôi thở dài, cắn ngón tay của mình.

"Haizz, cuối cùng vẫn phải đi đến bước này."

Khi m.á.u của tôi rơi xuống, Thất Tinh kiếm đột nhiên phát ra một luồng sáng màu đỏ rồi rung lắc dữ dội.

Trần Trinh kinh hãi.

"Tôi còn tưởng rằng chỉ có nước tiểu đồng tử mới có thể dùng, môn chủ, tại sao lúc đầu ngài không dùng m.á.u của mình vậy?"

Tôi trừng mắt nhìn ông ta.

"Cắn ngón giữa đau lắm biết không? Sao tự nhiên tôi chịu nỗi đau đó làm gì?"

Nói xong, tôi lập tức nhảy lên, múa Thất Tinh kiếm trong tay rồi đ.â.m một kiếm vào ngực và bụng của sơn tiêu.

Một giây sau, sơn tiêu phát ra tiếng rít gào thê lương, sau đó hóa thân thành một luồng khói đen, biến mất hoàn toàn.

Kênh chat:

"Mẹ tôi hỏi vì sao tôi vừa xem livestream vừa quỳ."

"Tôi phải hỏi thầy vật lý xem ông giải thích chuyện hôm nay như thế nào."

"Lầu trên, tôi là thầy vật lý đây, tôi đang gọi điện trực tiếp cho giáo sư đại học của tôi."

23.

"Ha ha ha ha, không hổ là môn chủ Phong Môn, quả thực chỉ có cô mới đối phó được con sơn tiêu này."

Tiếng vỗ tay vang dội từ đằng xa, một giây sau, trong khắp ngõ ngách sơn động đã phát ra một luồng ánh sáng trắng cực lớn.

Mấy cục đèn pha chiếu lên khiến sơn động sáng như ban ngày, một đám vệ sĩ áo đen nối đuôi nhau đi từ sâu trong hang ra.

"Ông là Đồng Phúc Sinh à?"

Tôi nhíu mày nhìn người đàn ông trung niên khoảng 30 trước mắt, ông ta mặc một cái áo khoác, hai tay đút vào túi áo.

"Cô vẫn chưa có tư cách gặp ông ấy."

Người đàn ông trung niên hừ lạnh một tiếng, vỗ vỗ tay, những vệ sĩ áo đen đó đi qua chỗ chúng tôi, giựt lấy camera của anh quay phim rồi đập xuống đất cho nát.

Màn hình lập tức đen thui.

Kênh chat bùng nổ:

"Con bà nó, ai vậy? Ai phá livestream của tôi vậy, quyết không đội trời chung."

"Đạo diễn, đạo diễn đâu rồi, nhanh chóng phái người đi vào đi!"

"Không xem livestream là tôi sống không nổi đâu, mau lên..."

Tổ tiết mục cũng đang nhốn nháo ở hiện trường, mọi người kinh ngạc nhìn màn hình lớn thành một màu đen, đạo diễn ôm ngực.

"Trời ơi là trời, mấy đứm này là ai vậy, ở đâu chui ra vậy trời?"

"Đạo diễn, làm sao giờ?"

"Còn làm sao nữa, báo cảnh sát, mau báo cảnh sát đi!"

Tổ tiết mục rối thành một nùi, dường như Weibo cũng bị sập rồi.

Tôi nhú mày nhìn người đàn ông trung niên trước mắt.

"Các người muốn làm gì?"

Người đàn ông trung niên khoanh tay rồi cười nhẹ.

"Tôi tên là Đồng Uy, thầy của tôi có việc muốn mời cô giúp."

"Phía dưới đồng nắm U Linh này có một cái huyết mộ, thỉnh Kiều môn chủ hỗ trợ khai quan."

Tôi sửng sốt, ngược lại Giang Hạo Ngôn kịp thời phản ứng, giật mình nói: "Ông nói đến bảo tàng của Lý Hữu Phú à?"

24.

Tổ tiên của Lý Hữu Phú là quan thổ ty* ở núi Ai Lao, chính ông ấy cũng là một bá chủ tiếng tăm lừng lẫy trong thời kỳ dân quốc.

*một chức quan cha truyền con nối ở địa phương.

Ông ấy kiến tạo một trang viên rộng lớn huy hoàng dành cho thổ ty, hiện tại đã thành địa điểm du lịch, gọi là thế tộc trang viên Lũng Tây.

Mà trước khi c.h.ế.t, Lý Hữu Phú đã đổi toàn bộ gia tài thành 300 rương vàng thỏi, chôn ở sâu trong núi Ai Lao và chỉ để lại một tấm bản vẽ thần bí trong trang viên.

Diện tích núi Ai Lao vô cùng rộng lớn, trang viên của thổ ty nằm ở ngọn núi cao nhất ở khu vực huyện Tân Bình, cách nơi chúng tôi đang đứng khá xa.

"Thằng nhóc nhà ngươi cũng có chút kiến thức."

Đồng Uy chỉ vào cơ thể mẹ của nắm U Linh rồi nói: "Kiều môn chủ, thứ nắm U Linh này chỉ có lệnh bài gỗ lõi kích của cô mới đối phó được nó, cô mau chóng mở cửa h.u.y.ệ.t ra, nếu không tôi sẽ ném đám người này vào sông."

Nói xong thì vỗ vỗ tay, hai tên vệ sĩ giữ chặt chị Bạch, đang dự định vút chị vào lòng sông, chị Bạch sợ tới mức hét chói tai:

"Kiều đại sư cứu mạng, kiều đại sư cứu mạng..."

"Được rồi, được rồi, đừng có động vào chị ấy."

Tôi thờ dài, lấy lệnh bài gỗ lõi kích ra, dựa theo sự chỉ đạo của Đồng Uy mà dọn dẹp một khối đất trống bên cạnh đường sông. Trong không khí bỗng nhiên xuất hiện một khối đá đen tuyền, màu sắc của nó hoàn toàn đối lập với hoàn cảnh xung quanh.

Đồng Uy mừng rỡ.

"Tìm được rồi, mở nó ra!"

Tôi cúi đầu nhìn thoáng qua, trên phiến đá vẽ một hình ngôi sao năm cánh, cánh sao nghiêng lệch, cánh ở góc bên trái còn dài hơn mấy cánh bên phải cả tấc.

Mà ở góc bên phải phía dưới phiến đá lại vẽ một mặt cười.

Gương mặt tôi nhả lại, bàn tay vừa vươn ra cũng rụt về, lắc đầu từ chối.

"Không thể mở thứ này ra."

Đồng Uy hừ lạnh một tiếng, lấy một khẩu s.ú.n.g từ trong túi áo ra, hòng s.ú.n.g đen ngòm nhắm ngay chị Bạch.

"Tao không đùa, không mở là tao g.i.ế.t nó ngay."

Tôi gật gật đầu.

"Được, g.i.ế.t đi."

Đồng Uy:...

Chị Bạch khóc lớn: "Kiều đại sư, tôi sai rồi, trước kia tôi không nên đối xử với ngài như thế, cầu xin ngài cứu tôi..."

Đồng Uy khoát tay, hai người vệ sĩ trực tiếp ném chị Bạch vào trong lòng sông.

Ông ta tiếp tục chia s.ú.n.g vào Giang Hạo Ngôn.

"Con mẹ nó, mày không mở là tao g.i.ế.t sạch hết đó."

Tôi vẫn từ chối như cũ: "Dù sao nếu mở cửa này ra thì tất cả cũng c.h.ế.t hết, c.h.ế.t sớm c.h.ế.t muộn gì cũng là c.h.ế.t, ông ra tay đi."

25.

Đồng Uy sai người vớt Chu Tuyết và Vương Cường xuống sông, tôi cũng không thèm nhúc nhích, Đồng Uy bắt đầu do dự.

Ông ta buồn bực mà đi tới đi lui hai vòng, sau đó giẫm lên camera cho nó nát thêm, rồi b.ắ.n hai phát vào phiến đá.

Trong núi phát ra tiếng vang thật lớn, viên đan xẹt qua phiến đá, để lại một vết mờ mờ trên đó.

Đồng Uy tức giận, đi qua lòi Trần Trinh đến.

"c.h.ế.t là một chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng có lúc sống còn đáng sợ hơn c.h.ế.t."

Nói xong thì bóp mạnh Trần Trinh một cái.

Trần Trinh: "Aaa, tôi c.h.ế.t mất... Môn chủ mở cửa ra đi, tôi không chịu nổi cực hình như vậy đâu!"

Đồng Uy càng hưng phấn hơn, ông ta kêu người lấy một cây kim tời, ông nói muốn nhổ sạch răng với móng tay của Trần Trinh.

Tôi thở dài.

"Được rồi, tôi mở."

Tôi đi qua chỗ Giang Hạo Ngôn rồi ôm cậu.

"Giang Hạo Ngôn, tất cả mọi người sắp c.h.ế.t hết rồi, cho nên tôi muốn nói thẳng với cậu."

Toàn thân Giang Hạo Ngôn cứng ngắc, run rẩy vươn tay ôm ngược lại tôi, lòng bàn tay cậu run run, trái tim ngược lại đập rất nhanh.

Tôi nhân cơ hội đó mà nhét một nắm đồng tiền vào trong túi của Giang Hạo Ngôn, nhỏ giọng nói với cậu rằng chờ lát nữa nhớ đưa cho mỗi người một cái.

"Giang Hạo Ngôn, thiên phú của cậu không cao, tôi không thể nhận cậu làm đồ đệ. Kiếp sau đâu thai thì nhớ có căn cốt tốt một chút."

Tôi vỗ vỗ vào lưng Giang Hạo Ngôn, sau đó quay về bên cạnh Đồng Uy, về mặt Giang Hạo Ngôn thất vọng.

"Cậu muốn nói với tôi cái này hả?"

Tôi không quan tâm đến hắn, đi vòng quanh phiến đá một vòng, dần dần đi chậm lại, cúi đầu và đọc một đồng chú ngữ.

Niệm chú xong, tôi lấy Thất Tinh kiếm từ trong túi ra, ném về phía phiến đá.

"Lên..."

Thất Tinh kiếm va chạm vào phiến đá rồi b.ấ.n ngược trở lên, bay về phía cơ thể mẹ nắm U Linh cách đó không xa. Một giây sau, cơ thể mẹ co rúm người lại, sau đó lại căng ra rồi phun trào một đồng sương mù dày đặc.

"Mọi người lập tức nhảy sông tự vẫn đi."

Tôi hô một tiếng, sau đó dẫn đầu ngụp đầu xuống nước.

"Mẹ nó, dám chơi tao hả!"

Gương mặt Đồng Uy hung dữ, b.ấ.n một phát s.ú.n.g vào một tên áo đen, trong khoảnh khắc tiếng s.ú.n.g đạn vang lên um sùm. Ngoại trừ những người cầm đồng tiền, những người khác đều bị nắm U Linh tạo ảo giác.

26.

Trước đó tôi đã tranh thủ bó một que, đường sống duy nhất nằm trên con sông này.

Giang Hạo Ngôn cũng dẫn theo những người khác nhảy xuống, chúng tôi ở trên mặt sông nhìn đám người Đồng Uy chìm trong ảo giác, người một nhà đánh nhau, loạn thành một đồng lớn.

Tôi thở ra

"Tất cả mọi người đều biết bơi, vậy thì cứ bơi thẳng xuống dưới, nhất định có thể ra ngoài bình an."

"Thật đáng sợ, làm tôi sợ muốn c.h.ế.t."

Chu Chu bơi về phía tôi.

Giang Hạo Ngôn trừng mắt nhìn cậu ta.

"Cút qua một bên."

Chu Chu co rúm người lại, ấm ức mà rẽ nước và bơi một mình về phía trước.

Con sông không sâu nhưng dòng nước chảy mạnh, kỹ năng bơi lội của tôi không tốt lắm, bị mạch nước ngầm cuốn đi vài lần liền cảm thấy bủn rủn tay chân. May mà Giang Hạo Ngôn vẫn bơi bên cạnh tôi, tôi đặt một bàn tay lên vai hắn, hai người chúng tôi ôm nhau rồi để nước cuốn về phía trước.

Giữa dòng nước lạnh như băng, hơi thở nóng bỏng của Giang Hạo Ngôn vang lên bên tai tôi.

"Kiều Mặc Vũ, tôi..."

"Đừng nghĩ lung tung, có c.h.ế.t tôi cũng không nhận cậu làm đồ đệ đâu."

Tôi trừng mắt nhìn cậu ấy, Giang Hạo Ngôn thở dài, không nói nữa.

Trôi nổi giữa dòng sông khoảng nửa tiếng, thân thể tôi bỗng nhiên bay lên không trung rồi sau đó rơi xuống. Không khí trong lành từ bên ngoài núi ập vào xoang mũi, tôi vừa ngẩng đầu đã thấy trời tối rồi. Hôm nay là một ngày trăng tròn, trăng sáng ngời ngời treo trên bầu trời cao.

Dòng nước chậm dần lại, chúng tôi chật vật leo lên bờ.

Sống sót sau tai nạn, những người khác kích động tới mức khóc nức lên.

"Môn chủ, phiến đá vừa rồi vẽ cái gì vậy, sao không thể mở ra được?"

Trần Trinh nằm úp sấp ở một bên vừa thở vừa nhìn tôi với ánh mắt ngập tràn tò mò.

Tôi nằm gối đầu lên trên thảm cỏ.

"Ông biết thuật Chúc Do không?"

"Người có bệnh thì cầu thầy thuốc, nhưng ở phương Bắc chỉ dùng chú, chỉ mười câu là hết bệnh."

"Thần y thượng cổ chữa bệnh bằng cách niệm chú là hết, hoa văn trên phiến đá vừa rồi chính là một lời chú."

Tất cả mọi người trừng to mắt, Lâm Tân cười lạnh.

"Chú? Ha ha, chỉ là ám chỉ tâm lý mà thôi."

Chu Chu chen miệng nói:

"Kiều đại sư, đó là loại chú gì vậy, ngài không giải được à?"

Tôi lắc đầu: "Không giải được, tôi không tinh thông thuật chú đâu."

"Bọn họ ở đó, tôi nghe tiếng người nói chuyện."

Chỉ trong chốc lát, ở nơi xa có tiếng người truyền đến, hàng loạt cảnh sát và đội cứu hộ ùn ùn kéo tới.

27.

Chúng tôi được cứu ra một cách thuận lợi, trên sông vẫn còn mấy người mặc đồ đen dạt xuống, một số bị b.ắ.n, một số vẫn còn sống,

họ đều bị cảnh sát bắt đi thẩm vấn. Nhưng mà chỉ tội mang theo s.ú.n.g ổng thôi cũng đủ cho bọn họ ngồi vài năm rồi.

Bên ngoài đã rối loạn thành một nùi, dưới sự chèn ép của các bên liên quan, cuối cùng tổ tiết mục phải bác bỏ tin đồn, giải thích rằng tất cả là giả, đều được thu sẵn, họ chỉ dùng hiệu ứng đặc biệt mà thôi.

Mọi người liền chửi ầm lên nhưng cũng có người không tin, kiên định cho rằng tất cả đều là sự thật.

Dù thế nào đi nữa thì bằng một cách đặc biệt nào đó, tôi đã vô cùng hot, tên tôi nằm ở trên hot search tận một tháng trời.

Tôi không quan tâm những thứ này bởi vì tôi đã gặp một chuyện vô cùng phiền phức, lệnh bài gỗ lô kích của tôi biến mất rồi.

Tôi lung tung cả cái ba lô và quần áo cũng không tìm thấy.

Lệnh bài gỗ lô kích có hơi thờ của tôi trên đó, mặc dù bị nước cuốn trôi nhưng cũng sẽ chỉ nổi xung quanh người tôi, tại sao tôi lại không biết gì cả nhỉ. Suy nghĩ nửa ngày, tôi cảm giác Chu Chu là người đáng nghi ngờ nhất.

Tôi liên lạc với cậu ta thông qua tổ tiết mục, thế nhưng gọi kiểu nào thì cậu ta cũng không bắt máy.

Chốc lát sau, điện thoại rung lên, tôi vừa mới ra đã thấy Đồng Phúc Sinh gửi cho tôi một tấm hình.

Trên hình ảnh, tấm lệnh bài của tôi đang nằm trên một cái mâm bằng vàng.

"Từ hôm nay trở đi, tôi là môn chủ của Phong môn nha~~~"

Còn dùng ba dấu ngã nữa chứ, tôi tức giận mà cầm lấy điện thoại, gửi một loạt tin nhắn bằng giọng nói dài 60 giây cho Đồng Phúc Sinh.

"Hi hi hi, Kiều môn chủ đừng nhỏ mọn như vậy chứ. Cô đánh mất vàng của tôi thì phải đền cho tôi một cái lệnh bài chứ. Nói không chừng sau này cô còn phải vội vàng cầu xin tôi giúp đỡ đó."

Tôi ném điện thoại xuống, đen mặt đi vào phòng tắm.

Lúc tắm rửa, tôi cảm thấy sau lưng ngứa ngáy, tôi đi đến trước gương nhìn thử.

Phát hiện vết móng tay tôi vừa cào trên lưng từ từ biến thành một hoa văn hình ngôi sao năm cánh.

- -----Hoàn-----